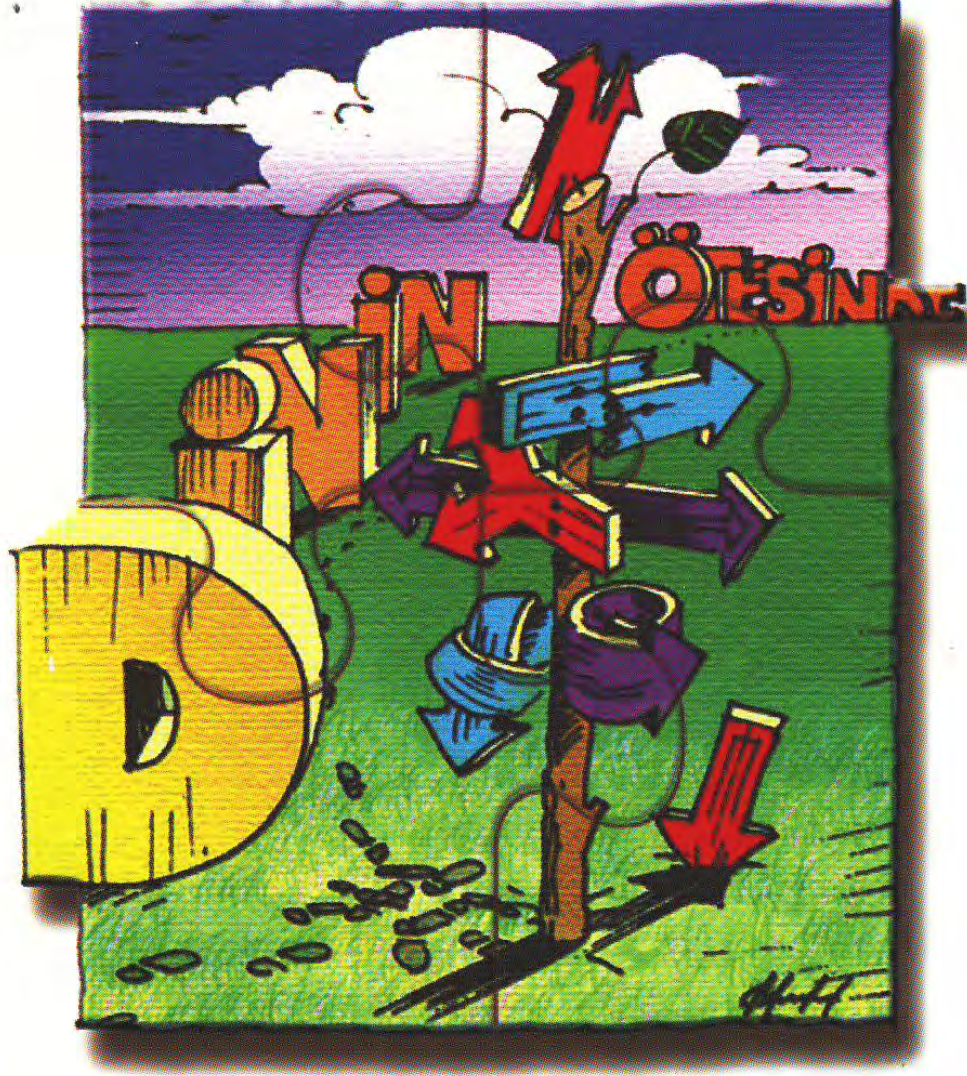

Kutsal Kitap Araştırma Merkezi

Dinin Ötesinde

- Serisi -

Dinin Ötesinde Serisi 1.Bölüm

DİNİN ÖTESİNDE

Adresimiz: Kutsal Kitap Bilgilendirme Merkezi, Postfach 41 01 61, D-44271 Dortmund, Germany-Almanya

Internet: www.TevratZeburlincil.org

E-posta: mektup@TevratZeburlincil.org; Tel ve SMS: Almanya: 0049-(0)69-93 993 555

Değerli Arkadaş, İsa Mesih hakkında bilgi edinmek için gösterdiğiniz ilgiye çok seviniyoruz.

Bu temel dersler ile, Tanrı'nın, İsa Mesih'in aracılığıyla açıklamak istediği öz mesajı aydınlatmaya çalışacağız. Bu da beraber yapmamız gereken bir çalışmadır. Yani, gerçek bir bilgiye ulaşmak için karşılıklı yazışmamız son derece önemlidir. Değineceğimiz konularla ilgili, ya da başka her hangi bir sorunuzla ilgili bilmek istediğiniz her şeye, Rab'bin yardımıyla elimizden geldiğince cevap vereceğiz. Kursun sonunda cevap kağıdını doldurup bize gönderirseniz yeni bir Kurs size göndereceğiz.

Tanrı'nın açıkladığı gerçekleri kavrayıp onlara göre yaşamının, insanın yapabileceği en önemli şey olduğunu bilerek başarılar dileriz.

Dinin Ötesinde Kurs 1

Kursumuzun başlangıcını oluşturan bu ilk kitapçık aracılığı ile sizleri birisiyle tanıştırmak istiyoruz. Göreceksiniz, bir süre sonra bu kişiyle aranızda, kendiliğinden içtenlik dolu bir ilişki başlayacak. Bu ilişkinin bugüne dek cevaplayamadığımız sorulara da cevaplar getirerek, yaşantınıza anlam da kazandıracasını sanıyoruz.

Cevaplanacak soruların yaşantımıza anlam kazandıracığından söz ediyoruz. Çünkü buna gerçekten ihtiyacımız var. Çağımızda baş döndürücü değişiklikler her gün biraz daha geleneklerimizi, göreneklerimizi ve inançlarımızı çökertiyor. Bilimdeki gelişmeler ise, var olan bilgilerimizi her an değiştiriyor. Bütün bunlara karşın, değil sorularımıza cevap almak, daha bulunduğumuz yeri saptayacak sağlam bir nokta bulamadan her şey anlamsızlığın derin boşluğunda kayboluveriyor. Bu durum yaşantımızı anlamsız olayların ard arda sıralandığı bir rastlantılar zincirine çevirmiyor mu? Üstelik yaşantımızı iş-aile-eğlence üçgeni arasına hapseden günlük yaşam savaşımızın yoğunluğu, ya da bizim için yapabileceğimiz en ufak araştırmaya bile engel oluyor. Gerçi günümüzde çağdaş yaşam diye adlandırılan böylesine yoğun yaşamın iyi bir tarafı da var: çoğu zaman kapalı bir üçgene karşılık pratikte yukarıda söz ettiğimiz üçgenden öte genişlik sağlamayan bu yaşantımızdan memnun, yaşayıp gidiyoruz. Ta ki, o derin boşluk

duygusu, o başkalarının önünde rol yaptığımız hissi, amaçsızlık ve kocaman bir anlamsızlık yeni bir soruyla tekrar içimiz kaplayıncaya dek. Evet, bu duygulara neden kapılıyoruz? Yoksa yaşam gerçekten mi anlamsız?

İnsanın içinde korku oluşturan bu soruya, bazıları hiç aldırılmaz ama herkesin bir gün mutlaka kendi kendine sorduğu başka sorular da vardır:

1. Neden her yeni nesil, büyüklerinin onlara aktardıklarını eksik buluyor ve her şeyi yeni baştan kendisi araştırmaya başlıyor? Bu arayışların sonu hiç gelmeyecek mi?
2. İnsanı hayvandan ayıran bir özellik var mı? Yoksa yeryüzündeki diğer canlılar gibi, geçici arzularımızı tatmin edip, sürünüp gidiyor muyuz?
3. Acaba gerçekten yüce ve sonsuz bir varlık tarafından mı yaratıldık? Bizim varlığımız da sonsuz mu?
4. Eğer Tanrı varsa, eğer Tanrı’da mükemmel sevgi ve kusursuz adalet varsa, neden yeryüzünde bu kadar kötülük ve adaletsizlik var?
5. Örnek alınabilecek, dört dörtlük bir insan ve yaşam tarzı var mı?

Yaşamın anlamsızlığı ve yukarıdaki gibi sorular aklımıza takıldığında, ister istemez din kavramıyla karşı karşıya kalırız. Çünkü din, kültürümüzün bir parçası olarak, çocukluğumuzdan beri yaşantımızın her anını işgal eder. Dinin ne olduğunu anlamadan ona inanmaya, kurallarını uygulamaya başlarız. Aklımıza takılan sorular da, gerçek cevaplarını asla bulamadan, dini öğreti ve yaptırımlarla örtbas edilip, kaybolup gider. Bu göksel saydığımız Musevilik, Hıristiyanlık, İslam için de diğer dinler için de böyledir.

Bu nedenle ana konumuza geçmeden önce, İncil inancının “din” kavramıyla ifade edilmediğini ve kesinlikle de ifade edilemeyeceğini vurgulamak istiyoruz

Bizce bütün dinlerden ve felsefelerden, son derece farklı, sorularımızın gerçek cevaplarını bulabileceğimiz bir alternatif var: İnsanı gerçek ve sonsuz yaşama kavuşturabilecek bir Kurtarıcı, onunla aramızda bir ilişki. Kalıplaşmış, yüzeysel kurallarla dıştan değişme uğratılmak yerine, içimizde oluşan ve sonra dışa vurulan bir değişim.

Kitapçığımızın ilerdeki bölümlerinde açıklayacağımız gibi bu Kurtarıcı şimdiye kadar kültürlerin ve dinlerin kendine mal ettiği ve kendi çıkarlarına göre biçimlendirdiği din kavramları ve kurumlarıyla hiç ilgisi yok. Ruh ve bedeni sonsuz olan, bize de kendisine benzer bir şekil vermek isteyen bu Varlık ile, yani yüce Tanrı’mızla ilişki kurabilmek için insan bilincinden ve elinden çıkan bütün milli kültürlerin geleneklerini, kurumlarını bir yana bırakıp, O’nun evrensel gerçeğine yönelim.

Belki de burada bizim Tanrı kavramıyla birlikte “ilişki” sözcüğünü kullanmamızı garipsemişsinizdir. Ama bir noktayı işaret etmek için bu değişikliğe başvuruyoruz. İncil’e göre Tanrı hakkında bilgiye sahip olmak başka, Tanrı’yı daha özel bir anlamda “tanımak” başkadır.

Üstelik Tanrı'nın bize İsa Mesih aracılığıyla sağladığı en büyük ayrıcalık da O'nu ruhumuzla tanıyabilmemizdir. Bu yüzden İncil'in öğretisindeki bu başkalığı bozmamak için "ilişki" ve "tanımak" sözcüklerini kullanmaya karar verdik.

Gerçekte özgür iradeye sahip insanın önüne serilmiş yalnızca iki yol var: "Tanrısal" ve "İnsani" yol. Dinlerin, Tanrı'nın öğretilerinin kurumsallaştırılmasıyla oluştuğunu, bu nedenle İnsani yol'un ürünü olduklarını anlamak hiç de güç değil. O halde Tanrısal olmayan bir yolun, insanı Tanrı'ya yakınlaştırması var oluş sorununa cevap bulması nasıl düşünülebilir?. İşte bizim bu kurstaki tek amacımız da bu kavram karmaşasına bir açıklık getirerek Tanrısal yol ile İnsani yol arasındaki ayrımı görebilmenizi, tüm ruhunuzla Tanrı'ya yaklaşarak, O'nun sevecenliğinden kaynaklanan anlamı bir ilişkiye girebilmenizi sağlamak.

Böylesine yalın bir gerçeğin söze dökülüp anlatılmasına olanak yok ama gerçeğe götüren yolu parmakla göstermek için de, yine söze gerek var. Biz size yardımcı olmaya, "Bak, iste orada!" demeye çalışacağız ama bu yolda ilerleme isteği yine de sizden gelmelidir. Atalarımızın dediği gibi, zorla güzellik olmaz.

Madem ki insan özgür iradeye sahip, ister kendini kurtarır, ister o derin boşluğa bırakır. Bunu somut bir örnekle açıklarsak, sigara içip içmemeye karar vermeye benzetebiliriz. Verilecek karar, seçilecek yolu da o anda bilirler. Ya sağlıklı bir yaşam, ya da hastalığa davetiye

Bu düşüncelerin ışığında, 2000 yılı öncesine dönüp, kitapçığımızın içeriğini oluşturan konuyu, tüm insanlığa verilen "Müjde"yi incelemeye başlayabiliriz. Tanrımız, yerleri gökleri yaratan, önce bir yanık çalıdan Musa'ya, onun aracılığı ile de biz insanlara seslenen Ulu Yaratıcımız, yine yüz yıllar boyunca söz ettiğini gerçekleştirerek, son bir kez daha kendini açıklamıştır. "Sözünü" bir insan bedenine yerleştirerek, bizimle bizim anlayacağımız dilde, bizim dikkate alacağımız şekilde, yüz yüze gelerek, direkt olarak konuşmuştur.

Peki bu insan kimdir? Kimimizin yalnızca peygamberlerden biri, kimimizin iyi bir ahlakçı ve öğretmen, kimimizin ise Meryem Oğlu İsa olarak değerlendirdiği İsa Mesih'tir. Bundan 2000 yıl önce, yeryüzünde bizim gibi yaşam süren, acılarımıza ortak olan, bizi bizim duygularımızla hisseden ve sonsuza dek sürecek öğretilerini bize armağan olarak sunduğu gibi, affedilmemiz için kendi bedenini de armağan eden Kurtarıcı, Mesih ve ruhsal anlamda, Tanrı'nın kendi Sözü olması nedeniyle ve insanlık tarafından daha iyi anlaşılabilen ifadesiyle, Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'tir.

Bu kitapçıkta, onun doğuşunu, ölümünü, ölümden dirilişini, göğe yükselişini ve ikinci gelişini özet olarak sunacağız. İlerdeki kitaplarda ise bu konuları tek tek ve daha ayrıntılı olarak açıklamaya çalışacağız.

İncil = Müjde = İyi Haber

Bu oldukça dikkatli bir inceleme ve açıklama gerektiren bir konudur. Çünkü bu konuda son derece yanlış ve konunun özünden uzak, öyle garip önyargılar vardır ki, bunları ortadan kaldırmak bazen deveye hendek atlatmaktan zordur. Bu kadar yanlış önyargılar nasıl oluşmuş,

diye soracaksınız. Eğer Şeytan'ın Adem Babamızla Havva Anamızın elindeki gerçeği almak için nasıl elinden geleni ardına koymadığını, nasıl göz boyayıcı, süslü sözler sarf ettiğini düşünürseniz, sorunun cevabını da kendiliğinden bulabilirsiniz. Gerçek yalnızca gerçektir ve tektir. Ama ne yazık ki, gerçeğe benzeyen ve kimi zaman da tıpatıp uyan taklitler de çoktur.

Koskoca Lacoste firması bile taklitleriyle başa çıkamadığı için sayfa sayfa kınama ilanları veriyor. Evet, her ne kadar taklitleri çoksa da, hiç bir şey firmanın büyüklüğünü, ürünlerinin kalitesini, her şeyden önemlisi gerçekliğini engelleyemez. Çünkü gerçek bir tanedir.

Öyleyse biz de önce, yanlış yargıları, İsa Mesih'e ilişkin yanlış söylentileri düzeltmeye çalışalım.

Öncelikle, İncil, gökten ayet ayet inmiş bir kitap değil, "Müjde" denilen Kutsal Ruh'un denetiminde yazılmış bir bildiridir. İsa Mesih, bizim anladığımız anlamda bir peygamber değil, peygamberliği de olan, Tanrı'dan gelen ve yüzyıllarca beklenen Kurtarıcı Mesih'tir. Çünkü peygamberler, insan olarak Tanrı'nın Sözü'nü kısmen aktarabilirler. İsa Mesih ise, Tanrı Sözü'nün insan bedenine bürünmüş şeklidir.

Onun amacı Hıristiyanlık adında bir din veya Hıristiyan Dünyası adında dünyasal bir egemenlik kurmak değil, aksine insanı gittiği yoldan, dinsel tutuculuktan, egemenlik hırsından, bencillikten kurtararak, sonsuz ve huzur dolu bir yaşama getirmektir.

Sözcük anlamı "Müjde" olan İncil'in gökten inmiş bir kitap olmadığını belirtmiştik. Bir anlamda, Tanrı'nın sözünü bedeninde taşıyan İsa Mesih, indirilmiş bir kitaptır. Yaşayan, canlı, dipdiri bir kitap. Etrafındakiler onun sözlerini ve yaşamını, bir gazete muhabirinin bir olayı okurlarına aktarması gibi, kağıda dökmüşler ve yüzyıllarca açıklanacak bir bildiri haline getirerek İncil'i oluşturmuşlardır. İncil 27 bölümden meydana gelir. İsa Mesih'in yaşamını, yani asıl "müjde"yi oluşturan kısımda, dört ana bölüm ve dört yazar vardır. Bunlar Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'dır.

Kısaca özetlersek, İsa'nın peygamberliği de içine alan Tanrı'nın Sözü, İncil'in de İsa'nın kendisi olduğunu söyleyebiliriz.

"Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla bir çok kez ve çeşitli yollardan atalarımıza seslenmiştir. Bu son çağda her şeyin mirasçısı olarak belirlediği ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğluya bize seslendi. Oğul, Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı ve O'nun varlığının öz görünümüdür. Kudretli sözüyle her şeyi devam ettirir. Günahlardan arınmayı sağladıktan sonra, göklerde yüce Olan'ın sağında oturdu" (İncil: İbraniler 1:1-3)

"Söz insan olup aramızda yaşadı. Biz de O'nun yüceliğini, Baba'dan gelen, lütf ve gerçeğe dolu olan biricik Oğul'un yüceliğini gördük" (İncil: Yuhanna 1:14)

Eski zamanlardaki peygamberlerin görevini Mesih'in görevi ile karşılaştırdığımızda şu noktaları görüyoruz:

1. Peygamber ancak Tanrı'nın isteğini açıklar.	İsa Mesih ise, Tanrı'nın özü ve kişiliğini açıkladı.
2. Peygamber uzak bir Tanrı'yı gösterirler.	İsa Mesih ise, Tanrı'nın bize acıyıp, bizim seviyemize indiğini ispatladı.
3. Peygamberler bize yaşama götüren yolu gösterirler.	İsa Mesih ise, yaşama götüren yolun kendisidir.
4. Peygamberler bizim gibi zayıf insan olarak görev yaptılar.	İsa Mesih ise, Tanrı'nın Sözü, Ruhu ve Mesih'i olarak dünyaya geldi.
5. Peygamberler bize günahlarımızı gösterirler ama bizi bunlardan kurtarma gücünden yoksundurlar.	İsa Mesih ise, günahın çirkinliğini belirtti ve kendini kurban olarak sunmakla bizi günahattan kurtardı.

Tanrı'nın Sözü'nü taşıyan İsa Mesih'in yaşamı gerçekten eşsizdir. Yüzde yüz insan olmasına karşın, daha önce peygamberler aracılığıyla bildirildiği gibi, Tanrı'nın doluluğunun tümü O'nda toplanmıştır. O'nun doğuşu, yaşayışı, ölümü, dirilişi göğe yükselişi ve tekrar gelişi, benzeri olmayan bir yaşam öyküsüdür. Zaten öyle olması da gerekiyor. Çünkü Tanrı'nın bizim için sunduğu tek mükemmel yaşam örneği budur.

Bir de İsa, kendisinden önce gelmiş Tanrısal elçilerin mesajından farklı bir mesaj, bir yenilik getirmedi ve bu mesajda bir nokta bile değiştirmede. Tam tersine, 3000 yılın derinliğinden, çizgisi hiç kaybolmadan, bozulmadan süzülüp gelen Tanrısal mesajın gerçekleştiricisi, tamamlayıcısı olarak dünyaya geldi. Bu yüzden İncil'de O'na çoğu zaman "Mesih" ve "Kurtarıcı" denir. İsa, görevini şöyle açıkladı: "Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak, için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufaklık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek" (İncil: Matta 5:17-18)

1. İsa'nın Doğuşu

Birçok kişi İsa Mesih'in kimliğine ilişkin az da olsa bir bilgiye sahiptir. En azından onun babasız olarak Meryem'den dünyaya geldiğini duymuşlardır. Adem'den bu yana, görülmemiş bir olaydır bu. Tanrı başlangıçta Adem'i ve onu tamamlamak üzere Havva'yı, mucizevi bir şekilde yarattı. Elbette bu bizim için inanılmaz akıl boyutlarımızı aşan bir olaydır. Ama Tanrımız için, yaratmaktan kolay bir şey olamaz. Adem'i yaratarak başlattığı insanlık tarihi, iki ayrı cinsiyete

bağlı olarak devam edip giderken, ikinci mucizesini gerçekleştirdi: Kendi Sözü'nü, babasız olarak, bir kadından gelen bedene yerleştirdi. Böylece Eski Ahit'te (Tevrat) verdiği "Kadının soyundan gelenin Şeytan'ın başını ezeceği" sözünü yerine getirdi. Bu olay, başlangıçtan beri süregelen, halen de sürmekte olan Tanrısal Planın doğrultusunda, görkemli bir gösterge, bir kanıttır. Bu olayla birlikte, zaman, insanlık için adeta yeniden akıp gitmeye başladı. Bugün kullandığımız takvim, bu olayla belirlendi.

M.Ö. 700 yıllarında, Yeşaya Peygamber, "İmanuel" unvanına sahip bir kurtarıcının doğacağını bildirmişti. Bu isim bile, bu kurtarıcının niteliğini açıklamaktadır. Çünkü "İmanuel", "Tanrı bizimledir" demektir. Tekrar İsa Mesih'in doğumuna dönelim. Bizi seven Tanrımızla aramızda, günah sorunundan kaynaklanan oldukça kalın bir duvar örülmüştü. Her durumda ve her zaman, bize yaklaşmada önceliği olan Tanrımız bu duvarı yıkmak, kökünden söküp atmak amacıyla, gelip insanlarla kendisi konuşmak istedi ve bu bedeni sunarak kurtuluş önerdi. İşte o gün de, bugün de inanılması çok zor olan, Tanrı'nın işi ve büyük sırrı olarak, hayranlık içinde O'na tapınılmasını sağlayan bu olay, İsa'dan 700 yıl önce bile Yeşaya Peygamber'in kitabında verilen "Tanrı bizimledir" unvanıyla bildirilmiş bulunuyordu.

Cebrial de, tam 700 yıl sonra, Meryem'den bir oğul doğacağını şöyle bildirmiştir: "Kutsal Ruh senin üzerine gelecek ve En Yüce Olan'ın gücü, senin üstünde gölge salacak. Bunun için doğacak olana, Kutsal, Tanrı Oğul denecek." Maddesel bir dünyada yaşadığımız için, bu sözler hemen "Haşa, Tanrı'ya ortak mı koşuluyor" ya da "Tanrı'ya küfür mü ediliyor" şeklinde yorumlanabilir. Ama şunu unutmamamız gerekir ki, Tanrı ruhtur. İsa Mesih'in de Tanrı'nın oğlu olması ruhsal bir sır ve gerçektir. O'nun Meryem'de oluşan bedeninde, Tanrı'nın Ruhu işliyordu. Varolan her şeyi yaratan Tanrı belirli bir amaç için yüceliğinden soyunarak insan biçimine bürünüp doğmak ve yaşamak isterse, kim buna "imkansız" diyebilir? Gerçekte, olayı ne kadar incelersek inceleyelim, Adem'in yaratılışında olduğu gibi, akıl gücümüz, İsa'nın sonsuz ve sınırsız kişiliğini de, onun dünyaya inişini de açıklamaya yetmez.

Bir yerde, İsa Mesih, insanlık için "İkinci Adem"dir. Yani ikinci bir insanlığın başlatıcısı ve ilk örneği, Kutsal Kitap'a göre dünyaya ölümü getiren bir kişiye karşılık, dünyadan ölümü kaldıran bir kişi. Ölüm, günahın ücreti olarak verilmişti. Yani ölümü getiren kişi günahkardı. Ölümü kaldıran ise, ancak günahsızlığı ile bu işin üstesinden gelebilirdi, geldi de. İsa Mesih, tam anlamıyla günahsız, tam anlamıyla kusursuz bir insandı. Gelmiş geçmiş peygamberlerin günahlarının bir zerresi dahi O'nda olsaydı, başkalarının günahlarını yüklenmesi düşünülmezdi bile. Hem İsa Mesih kendisi için değil, günahın etkisiyle köleleşmiş durumda olan bizler için kusursuz bir yaşam sürdürdü. Öyle ki, günahlarımızın bağışlanması için haklı ama kendisi için haksız olan ölümüyle Şeytan'ın gücünü yok etsin, dirilişiyle de yepyeni ve sonsuza değin yaşayacak bir ikinci insanlığın doğmasını sağlasın diye. Bu yüzden Yahya Peygamber İsa için şu ilginç deyişi kullandı: "İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran **Tanrı Kuzusu!**" (İncil: Yuhanna 1:29) İsa Tanrı'ya bir hayvan kurban etmedi. Buna gerek yoktu, çünkü İsa kendisi Tanrı'nın insan için sunduğu kurbandı. İsa'nın tam Yahudilerin Kurban Bayramı gününde ölmesi hiç de bir rastlantı değildir. İsa, kurban Bayramı'nın bin yılı aşkın zamandan beri simgelediğini, Tanrı tarafından kendisi için seçilmiş ve hazırlanmış o günde gerçekleştirdi. O, Tanrı'nın sonsuz merhamet ve sevgisini şaşırtıcı bir şekilde, hayranlık içinde O'na tapınmamızı sağlayacak bir şekilde sundu. Orada kolları tam açılmış vaziyette bütün dünyayı kendisine inanmaya davet

ediyordu. İsa, başkalarına öğrettiği gibi yaşadı ve o anda aynı şekilde ölüyordu: “Hiç kimsede, insanın, dostluğu uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur” (İncil: Yuhanna 15:13)

Böylece bir olay insan aklıyla “adaletsizlik”, hatta “Utanç verici” ve “ Saçma” olarak değerlendirilebilir. Ama 3000 yılın derinliğinden, çizgisini hiç kaybetmeden süzülüp gelen, Tanrı’nın Kutsal Kitabına göre, bir “Şeref”, her şeyden önce de “Merhamet”tir.

Tanrımız bize bizden daha yakındır. İsa Mesih’in varlığıyla düşünebileceğimizden de yakına, çok daha yakına yaklaştı. Kendi ve İsa Mesih’le gelen kurtuluşumuzu açıkladı.

İşte bu nedenle İsa’nın doğuşu, her insan için iyi haber, “Müjde”dir.

2. İsa’nın Çarmıhtaki Ölümü

İsa, yeryüzündeki yaşamı boyunca, kendinden önceki peygamberlerin çok üstünde, insanlık için çok şaşırtıcı mucizeler gerçekleştirdi. Onun bulunduğu yerde, bir söz ile cüzamlılar iyileşiyor, körler görüyor, yürümeyenler yürüyor, azgın fırtınalar diniyor, ölümler diriliyordu. Ya bütün bunların ötesinde, ölümü ile gerçekleştirdiği ...

İsa’nın çarmıha gerilmesiyle ilgili yanlış anlatımlar varsa da, çarmıhta ölenin o olduğu, orada bulunan Meryem ve en sevdiği öğrencisi Yuhanna başta olmak üzere birçok şahit tarafından kesin olarak kanıtlanmıştır. Peki Tanrı bu kadar çok sevdiği Mesih’in, bu denli ıstırap çekmesine ve o dönemin en aşağılayıcı ölüm biçimiyle öldürülmesine neden izin verdi? Evet, asırlar boyunca sorulmuş bir soru bu. Mesela, İsa’nın doğuşundan çok daha önce Yeşaya Peygamber “Günahlarımızdan ötürü o yaralandı, fesatlarımızdan ötürü o zedelendi, selametiniz için olan ceza onun üzerine indi ve onun bereleriyle biz şifa bulduk” diyerek, suçsuz yere elem çekecek bir kurtarıcının geleceğinden bahsetmişti. Ama kuşkusuz, böyle bir sözü anlamakta Yeşaya’nın zamanındaki insanlar da, İsa’nın zamanındakiler de, bizim kadar zorluk çekmişlerdir. Çünkü gerçekten ilk işittiğimizde hemen “A evet, gayet tabii” diyeceğimiz bir olay değildir.

Sanırsanız bu konuda, bizlere hüküm vermek yerine Tanrı’nın Sözüne kulak vermek düşer.

“Tanrı Mesih’in kanına olan imanla günahların bağışlanması için kurban olarak sundu ve böylece adaletini gösterdi” (Romalılar 3:25)

“Tanrı, bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor, biz daha günahkârken Mesih için öldü” (Romalılar 5:8)

Bu ayetlerin ışığında, çarmıhta bizleri Kendi Sözü’nün ölümü pahasına seven Tanrı’yı görüyoruz: Bizi çok ama çok seven, hatalarımızın, günahlarımızın çokluğunu bilen ama aynı zamanda günaha taviz vermeyecek kadar da adil olan Tanrı. Bu iki özelliğin, yani Sevgisi ile Adaletinin birbirine karışmayan uyumunu, İsa Mesih’in çarmıhtaki ölümünde görüyoruz. Günahın ücreti ölümse, ölümün bir kefareti olmalıdır ki, kurtulabilirsiniz.

İnsan olduğumuz ve ancak belli boyutlarda düşünebildiğimiz için hemen aklımıza başka sorular geliyor. “Tanrı bizi, bir kurban olmadan affedemez mi?” Şüphesiz bu sorular, insan olarak, Tanrı katındaki durumumuzu kavrayamamaktan ve Tanrı’nın kişiliğini tanıyamamaktan kaynaklanıyor. Ayrıca, günahın ve günah sorununun ciddiyetini de anlayamamaktan tabii. Yukarıda da değindiğimiz gibi, günahın sonucu, ruhumuzun ölümüdür. En ufak bir lekemiz dahi, O’nun huzuruna girmemize engel olur. Tanrı’nın kutsallığı bu kadar ciddidir ve günah kesinlikle ödenmesi gerekli bir ölüm borcudur.

Bizi, Mesih’i ölüme mahkum edecek kadar seven Tanrımız, üzerimizdeki ölüm cezasını İsa’nın çarmıhında ödedi. Böylesine büyük ve ilahi sevgiye kim teslim olmaz? Böyle sevginin karşısında kim sahip olduğu her şeyi feda etmez? Aslında bu kurtuluş planı ezelden beri hazırды. Tanrı’nın beklemediği, bir günah ve ölüm sorunun üzüntü verici ama mecburi bir çözümü olarak ortaya çıkmadı. Tanrı’nın sevgisi, merhameti, yüceliği ve kişiliği, İsa Mesih’in yaşamı,ölümü ve dirilişiyle açığa vurulsun diye dünya ve insanlık yaratılmıştı. Biz O’nun harika planın bir parçasıyız ve Tanrı’nın bu planda bizden istediği de açıkça görülüyor:

Gönderdiği Oğlu İsa’ya iman ve sevgiyle bağlanarak O’nunla birlikte Tanrı’nın kurtuluşa çağrılmışları arasında bulunalım.

3. İsa’nın Ölümünden Dirilişi

İsa Mesih, çarmıhta 6 saat eziyet çektikten sonra, Davut’un 22. Mezmur’undaki “Allahım, Allahım, beni niçin bıraktın?” sözlerini söyleyerek öldü. Mumya bezlerine sarılarak, taşın içine oyulmuş yeni bir mezara kondu. Öğrencileri din önderlerinin saldırılarından korktukları için saklandılar. Yaşamlarının üç yılını adadıkları, halkın kurtarıcısı sandıkları İsa, halk önderlerinin korkunç saldırılarına uğrayarak, Romalıların en aşağılayıcı ölüm şekli olan çarmıhta ölüme mahkum edilmişti. Büyük bir hayal kırıklığı içindeydiler. Sonsuz bir umutla başladıkları “ilahi görev”leri, akıl almayacak kadar acı ve utanç verici biçimde sona ermişti. Artık İsa, idam edilmiş bir isyancı olarak hatırlanacaktı. Yahudiler ise, çarmıhta ölümlerini lanete uğrayan birisini reddetmekte, kendilerini haklı sayacaklardı. Suçsuz ve kutsal bir kişinin fide olarak ölmesi gerektiğini, neden İbrahim, Musa, Davut, Yeşaya ve birçok peygamberler tarafından önceden bildirildiğini düşünmediler.

Ama Tanrı’nın planı hiç şaşmaksızın, tıpkı bir saat gibi işliyordu. Tabii ki, kurtarıcı görevini tamamlamamıştı. Görevinin en önemli bölümü şimdi, ölümden dirilerek başlayacaktı. İsa mezarda kalmış olsaydı, bir tek kişi bile onun kurtarıcı olduğuna inanmayacaktır. Onu Kurtarıcı değil de, ancak peygamber olarak kabul etmek isteyenler ise, olayı çarmıhtan önce noktalararak, İsa Mesih’in ölümünü kaydeden tüm bu belgeleri uydurma olarak göstereceklerdi.

“Mesih dirilmemişse, imanımız boştur, siz hâlâ günahlarınızın içindediniz. Buna göre Mesih’e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardı. Eğer yalnız bu yaşam için Mesih’e ümit bağlamışsak, herkesten çok acınacak kişileriz. Oysa ki, Mesih ölmüş olanların ilk örneği olarak ölümden dirilmiştir” (İncil: 1 Korintliler 15:17-20)

Tanrı ile olan ilişkimizin sarsılmaz noktası olan İsa'nın ve ona duyduğumuz güvenin doğruluğunu, peygamberlerin sözlerinden çok, yaşanan bir olay kanıtıyor. Tanrı da imanımızın kör olmasını değil, bilinçle denenmiş olmasını ister. Bunun örneğini veren de yine kendisidir: Mesih, dirildikten sonra öğrencilerinin yanına ulaştığında, hâlâ olayın şokunu yaşayan, inanmakta güçlük çeken öğrencilerine, özellikle Tomas'a şöyle der: "Ellerime ve ayaklarıma bakın, işte benim. Bana dokunun da görün. Bir hayalette et ve kemik olmaz, ama görüyorsunuz bende var!" Sonra da çivi delikleri taşıyan ellerini ve ayaklarını gösterdi, önlerinde yemek yedi.

Bu olay, biz kuşkucu insanlığı, din kalıbının çok üzerindeki Tanrısal planı, tarihsel gerçeklerin ışığında araştırmaya çağırır gibidir. Şüphesiz yalnız araştırmaya değil, imanlı bir karara varmaya da. Şimdi son kuşkularımıza da silmek üzere, tanıkların belirttikleri noktaları tekrar gözden geçirelim:

1. Yahudi din bilginleri, İsa'nın dirilişi konusunda önceden konuştuğunu biliyorlardı. Bu nedenle, öğrencilerinin gelip, cesedini mezardan gizlice çalarak halka "Ölümden dirildi" diye numara yapmalarını önlemek için, mezar, Romalı vali tarafından koruma altına alındı.

- Mezarın girişine yaklaşık tek bir insan tarafından kaldırılamayacak kadar ağır bir taş kondu.

- Taşın üzerinde bir Roma mühürü vardı

- Ayrıca mezarın başında bir takım Romalı asker nöbet bekliyordu.

2. İsa'nın gömülmesinden iki gün sonra, geleneksel tören yağı getiren kadınlar, bütün koruma önlemlerine rağmen mezarın açılmış olduğunu görerek hayretler içinde kaldılar. Askerler korkudan dağılmışlardı ve mezar boştu.

3. Daha da ilginç, sargı bezleri mumya kalıbı içinde olduğu gibi duruyordu.

4. Bu olaylar yetmiyormuş gibi, İsa, ne yapacaklarını dahi bilemeyen havarilerine göründü.

5. İsa'nın daha önce korkaklığa kapılan öğrencilerin birdenbire cesur oldular. Daha önce bir hizmetçi kızıdan korkup İsa'yı inkar etmiş olan Petrus, bundan 50 gün sonra, lanetlenmiş ve çarpmıha gerilmiş İsa'yı Rab ve Kurtarıcı olarak, büyük kalabalıklar ve Yahudi din önderleri önünde tanıtıyordu. Korkak Petrus'u ve diğer öğrencileri aniden değiştiren etken neydi?

İsa Mesih'in dirilişi konusunu incelerken, olayın gerçekliği konusundaki kuşkularını çeşitli sorularla dile getiren Tomas gibi, olayı kendi gözleri ile görmedikçe kolay kolay inanmayacak kişilerin varlığını da göz önünde bulundurarak, bu soruların bir kısmına açıklık getirelim.

1. İsa'nın ölmeden, baygın durumdayken mezara konmuş olabileceği söyleniyor, hatta iddia ediliyor.

Peki böyle bir durumda, Romalı askerleri oradan kaçırın ve iki tonluk taşı kaldıran kimdi? Elleri ayakları çivilenmiş olarak 6 saat çarımhta kalmış bir kişinin onu normal bir peygamber olarak kabul etsek bile bunu kendi kendine başarmış olabileceğini hangi mantıkla kabul edebiliriz?

2. Belki de öğrencilerin gördüğü İsa değil, acılarından ötürü gördüklerini sandıkları bir hayaldi (?).

Yine tarihi verilerin ışığında sorularımızı yineleyeceğiz: O halde taşı kime kaldırdı? Mezar nasıl boş kaldı? Boş mezar olayı neden yalanla örtüldü?

3. Ya öğrenciler cesedi çalıp, İsa'nın dirildiğini ilan ettilerse?

Lanetlenmiş biri hakkında yalancı tanıklık yaparak neden öldürülmeyi bile göze alsınlar? Ayrıca, O'nu sonradan gören 500'e yakın kişinin tanıklığı, onca peygamberlik sözünü, yalan yanlış alınmış bile olsa da, bir büyük dinde O'nun diri olduğunu, kıyametin gelmesi için O'nu tam tanıyan veya tanımayan insanlığın O'nu beklediğini unutulabilir miyiz?

Bu olay, Tanrı'nın üstün bir insana lütfettiği bir mucize değil, İsa Mesih'in kendi gücünün dahilinde gerçekleşen bir olgudur. "Canımı vermeye de, tekrar geri almaya da yetkim var" diyen İsa, kendi dirilişinde insanlığın dirilişini somut örneğini taşır. İsa Mesih'in dirilişi, bizim de dirileceğimizin güvencesidir. Bedenlerimizin bir gün yeniden canlanacağı gerçeği, ahiret olgusunu da doğrular. Mesih'te olanlar için, artık ölümün hakimiyeti de, ölüm korkusu da yoktur. İsa'nın dirilişi, Tanrı'nın bize verdiği haberin en önemli parçasıdır.

4. İsa'nın Göğe Yükselmesi

Ölümden dirilişi ile, İsa'nın yeryüzündeki görevi sona ermiş oldu. Gökten inmiş olan Mesih, yüceliğini bırakarak bir hizmetçi seviyesine inen kral, artık sonsuzluk sarayına, kendi göksel ülkesine geri dönecekti. Bu dönüşün öğrencilerin yanında olması onu Rab olarak tanıttı. Aramızdayken dünyasal silahlara hiç başvurmayan, Şeytan'ı yenmek ve insanları bu zaferiyle Tanrı ile barıştırmak için kendi canını ve kanını ruhsal silah olarak kullanan, insanlara sevgi, iman, umut, doğruluk ve özveriyi öğreten bu kral, şimdi büyük bir görkemle, Rab olarak geldiği yere dönüyordu.

"Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adım üstünde olan adını bağışladı, öyle ki, herkes, İsa Mesih Rab'dir diye açıkça söylesin" (İncil: Filipililer 2:9-10)

"Göklerde Yüce Olan'ın sağında oturan bir başkâhinimiz var, O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tamamen kurtarmaya gücü yeter, çünkü onlara aracılık yapmak için hep yaşamaktır" (İncil: İbraniler 8:1 ve 7:25)

"Benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem O'nun size gönderirim" (İncil: Yuhanna 16:7)

İsa Mesih göğe gittiğine göre, biz yeryüzünde yalnız ve yardımsız mı kaldık? Kesinlikle hayır. Aksine, yalnız ve yardımsızken, gelip gitmesi ile O'nunla sonsuza kadar sürüp gidecek olan bir ilişkiye girdik. Tanrı ile barışma olanağı bulduğumuz gibi, günah işlemeden önce Adem'in o güzel bahçede Tanrı ile kurduğu diyalogun bizim aramızda yeniden başlaması şansına sahip olduk. Vaat ettiği gibi gidişin hemen ardından, Tanrı'nın üçüncü özelliği olan ve O'nun yeniden gelişine kadar sürekli çalışacak Kutsal Ruh'unu bize gönderdi. Kim gerçekten İsa Mesih'i kurtarıcısı ve Rabbi olarak bilir, günahlarından tövbe ederse, Ruh onda işlemeye hazırdır. Kendimizi, içimize aldığımız Kutsal Ruh'a teslim ettikçe, her türlü günah, bencillik, yalnızlık, anlamsızlık ve amaçsızlıktan kurtuluruz. Yalnız Kutsal Ruh'la beraber yaşadıkça anlaşılmaz gibi gelen her şey anlam kazanır. O bize Tanrı'nın Sözü olan İsa'yı tanıtır, dünyaya ise, günah ve doğruluk konusundaki suçluluğunu gösterir. İşte bu ilişkinin önemini hesaba katmayan her kişi, inancı ya da felsefesi ne olursa olsun, en sonunda hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Günümüzde bir çağdaşlık modası sürüp gidiyor. Ama bu modanın temelini incelediğimizde, karşımıza çıkacak olan tek bir temel taşı vardır: Bu da taşın, gerçek sözcük anlamı gibi, insanları taşıtıran Materyalizmdir.

Bu felsefenin ardı sıra gidenler, adeta bu putun esiri olmuşlardır. Tanrı kelamında belirtildiği gibi, insanın aynı anda iki krala birden hizmet etmesi olanaksızdır. Yani hem Tanrı'ya hem de maddeye (madde olan şeylerin değer ölçüsü olan paraya). Bu nedenle, değer ölçülerinin maddeye göre belirlendiği bir dünyada yaşayan çağdaş insana, Ruhsal bir dünyayı kabul etmek aptallık gibi gelmektedir. Oysa kutsal Ruh'un bize verebileceği yaşama gücü somut ve sonsuzdur. İsa, "Bir kimse susamışsa bana gelsin içsin, bana iman edenin içinde diri su ırmakları akacaktır" der.

Bu ancak İsa'nın yükselişi ile gerçekleşebilirdi ve gerçekleşti. İşte bizim için her zaman iyi haber olan budur.

5. İsa'nın İkinci Gelişi

İsa Mesih'in sonsuz Rabliği ve Krallığı artık tartışmasız olarak kesinleşmiştir. Şu anda diri olan Rabbimiz, tek diri olandır. Bu dünyanın hakimini yenerek kendi krallığını kurmuştur. O'na imanla bağlanan insanların yürekleri ile krallığını büyütmektedir ve dünyanın sonuna karar verecek olan yine O'dur. İsa'nın Krallığı dışındakiler, henüz İsa'nın gerçek kişiliğini ve sevgisini keşfedemeyenlerdir. Ama dünyanın sonunun geldiği gün, İsa'nın görkemli gelişinde, gerçek bütün açıklığı ile ortaya çıkacak, İsa Mesih'in kimliğini anlamamış olanlar gerçeği kendi gözleri ile görerek anlayacaklardır.

"İkinci kez günah yüklenmek için değil, kendisini bekleyenleri kurtarmak için kendilerine göre olacaktır" (İncil: İbraniler 9:28)

"İşte bulutlarla geliyor. Her göz O'nu görecek. O'nun bedenini deşmiş olanlar bile. O'nun için dövünecek yeryüzünün tüm halkları. Evet, böyle olacak, amin" (İncil: Esinleme 1:7)

Onun bu görkemli kurtuluşunu şimdiden görüp, kendilerini O'na vermiş olanlar için, O'nun geliş günü, yaşamlarının doruk noktası, umutlarının tam anlamıyla tatmin olduğu an olacaktır. O'nu kabul etmemiş olanlar içinse, ellerindeki fırsatı değerlendiremediklerini fark ettikleri acı bir an olacaktır. Seçme şansımız kaybolmadan şimdiden yani daha dünyada yaşarken, olayı muhakeme etme fırsatını bize verdiği için Rabbimize, hamdetmeliyiz de. Daha soluk alıp vermemiz noktalanmadan, İsa'nın kurbanını kabul eder, bize sunulan bu büyük armağanı değerlendirir, Tanrı'nın sesine kulak verirsek, beraat etmiş ve daha dünyadayken bunun sevinici ile gönenmiş oluruz. Ama eğer tamamen kendi irademizle bize sunulan ve varlığımızı çok yakından ilgilendiren bu armağanı, kurtuluş kurbanını kabul etmiyorsak, o zaman kendi cezamızı yine kendi irademizle vermiş oluruz. Bu nedenle, Tanrı bize fırsatı satın alın, diye sesleniyor. (İncil: Efesliler 5:16). Zaten İncil müjdesi de merhamet ve sonsuz yaşamın İsa Mesih'in varlığında Tanrı'dan armağan olarak her insana sunulmasından başka bir şey değildir. Diğer bölümler gibi bu bölüm, İsa'nın ikinci gelişi de iyi haberdir.

Evet Sayın okurumuz, kısaca anlatmaya çalıştığımız İsa Mesih'in yaşamı, sizin için de iyi haber demektir. Evinize her gün aldığınız gazetenin üzerindeki tarih bile, O'nun kişiliğinin, dünyaya geliş amacının her şeyden farklı, çok çok farklı olduğunu anlatmaya yeter de artar bile. Ama ne yazık ki, bir takım dinsel ve politik kaygılardan kaynaklanan parazit sesler, bu müjdenin üzerine haçlı zihniyet, misyonerlik, propaganda, milliyetimize vatanımıza saldırı gibi damgalar vurmakta, insanın kurtuluşunu engelleyerek Şeytan'ın egemenliğine hizmet etmektedirler. Oysa, dünyada onlarca, yüzlerce doğru yoktur. Doğru çok olmaz. O ancak bir tanedir ve değeri herkesin onu kolayca keşfedememesinden kaynaklanır. O zaman, kişi bilmediğinin düşmanıdır ilkesinden hareket edip, kendimizi dünyevi bütün fikirlerden arındırarak Tanrı'nın müjdesine kulak verelim.

Tanrı'nın bize İsa Mesih'te sunmuş olduğu yeni, yepyeni bir ilişki şekli vardır: Bir baba ile evladının ilişkisi gibi yakın, o denli sıcak, o denli ciddi ve kan bağı gibi kopmaz bir ilişki. İsa Mesih'i kabul ettiğimiz anda bu ilişki başlar ve sonsuz yaşamda tamamlanır. Bencillliğimize köle olan bizler, İsa'ya inanıp, güvendiğimizde, Tanrı'nın "evlatları" durumuna gelerek, azat edilme, kurtulma fırsatına, hem de hiç karşılıksız olarak kavuşuruz. Elbette Tanrı bedensel olarak çocuk edinmemiştir. Edinmez de. İncil'de geçen Tanrı'nın Oğlu ve Tanrı'nın çocukları terimleri, kesinlikle bedensel bir ilişkiyi ifade etmez. Ama bizler bile konumuzun komşumuzun çocuklarına yakınlığımızı belirtmek için "Hey evladım, yavrum" diye sesleniriz. Bizi bizden iyi tanıyan Rabbimizin bize ruhsal oğulluk hakkı vermesinden doğal ne olabilir? Belki de Tanrımızın bizi bu kadar sevebileceğine inanamıyoruz. İncil şöyle der: "Çünkü sizi tekrar korkuya götürecek kölelik ruhunu almadınız, oğulluk ruhunu aldınız. Bu ruhla (Tanrı'ya) "baba" diye sesleniriz" (İncil: Romalılar 8:15). Size İsa Mesih'te kucağını açan Tanrı, O'nda yeni bir ruh ve anlayışla kendine "baba" diye seslenmenizi arzuluyor.

Değerli okuyucularımız,

Nerede olurlarsa olsunlar, dersdeki yazılara ilişkin düşünce ve sorularını bildirmekten ve bizimle dertleşmekten çekinmesinler. Değerli arkadaşımız, Rabbin bize verdiği güç ve anlayış çerçevesinde sizinle severek yazışmaya ve

dertleşmeye hazır olduğumuzu bilmenizi istiyoruz. Ayrıca, cezaevinde olanlarınıza, cezaevi idaresinin izin verdiği ölçüde ruhsal konularla ilgili kitap ve kaset sağlayabiliriz. Ancak şunu açıklayalım ki, resmi dairelerde hiçbir yetkimiz yoktur. Türkdaniş gibi kuruluşların yerini de alamıyoruz. Bu hususta anlayış göstereceğinizi umut eder, mektuplarınızı ve doldurduğunuz ders cevap kaydınızı bekleriz.

Lütfen anketi doldurup bize gönderin! (normal postayla ya da e-postayla “1.c; 2.a gibi bildirerek)

YOKLAMA: DİNİN ÖTESİNDE 1

'Dinin Ötesinde' kitapçığını okuduktan sonra anket sorularını cevaplayarak bize gönderirseniz, Hıristiyan inancını açıklayan diğer kitaplarımıza hiç bir ücret ödemedenden sahip olacaksınız.

Adresimiz: Kutsal Kitap Bilgilendirme Merkezi, Postfach 41 01 61, D-44271 Dortmund, Germany-Almanya

Internet: www.TevratZeburlencil.org

E-posta: mektup@TevratZeburlencil.org; Tel ve SMS: Almanya: 0049-(0)69-93 993 555

Adınız soyadınız: _____

Doğum yılı: ____ Cinsiyet: _____

Medeni haliniz:

Eğitim durumu: _ Mesleğiniz E-posta

Telefon: (ev) _____ (iş) _____ (cep) _____ DÖ1 dö

1. Bu kitabımızda karşılaştığınız İsa ile daha önceden size öğretilen İsa aynı mı? Yoksa, bu kitapçıkta İsa hakkında farklı bilgilerle mi karşılaştınız?
A. Önceden İsa'nın sadece bir peygamber olduğunu öğrenmiştim.
B. Önceden de İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu biliyordum.
C. Önceleri pek fazla bilgim yoktu. Şimdi bu konuları daha fazla araştırmak ve öğrenmek istiyorum.
Ekleme istedikleriniz varsa yazınız...
2. Bizlerden farklı olarak İsa Mesih annesinin adıyla ve "Meryem Oğlu" diye anılır, Çünkü O'nun bizim gibi bu dünyadan bir babası olmamıştı. İsa'nın böyle olağan dışı bir şekilde doğmasının nedeni sizce ne olabilir?
A. İsa dünyada hiç günah işlemeyen yaşayabilmiş tek kişidir. O sıradan bir peygamberden çok üstün olduğu için doğumu da sıradan bir peygamberden farklı olmalıydı.
B. Bence İsa olağan üstü bir şekilde doğmamıştı.
C. Başka...
3. Elinizdeki Kitapçıkta anladığınız kadarıyla, sizce İsa'nın çarmıhta ölmesi neden gerekliydi?
A. İsa çarmıh üzerinde ölmedi. Tanrı O'nu göğe yükseltti.
B. İsa, çarmıh üzerindeki ölümüyle bizim günahlarımızın bedelini ödedi. Aslında

- o bizim hak ettiğimiz cezayı bizi kurtarmak için üstlenmeye razı oldu.
- C. Başka...
4. Ne dersiniz, İsa'nın ölümünden üç gün sonra Tanrı tarafından ölümden diriltilmiş olduğuna ilişkin inandırıcı kanıtlar gerçekten de var mı?
- A. Evet, bu konuda bir çok inandırıcı kanıtın olduğuna inanıyorum.
- B. Doğrusunu isterseniz pek emin değilim.
- C. Bence bunun hiç bir kanıtı yok.
Eklemek istedikleriniz var mı?...
5. Kitabımızda 'İsa'nın göğe alınmasından sonra O'nun dünyadaki görevini Kutsal Ruh üstlendi' dedik. Sizce bu görevi Kutsal Ruh'tan başkasının, örneğin bir insanın üstlenmesi neden mümkün değildi?
- A. Çünkü tüm insanlar günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. Mesih Kutsal'dır ve O'nun görevini ancak Kutsal bir varlık devralabilir.
- B. Bence, "Son Peygamber" Allah'ın işini tamamladı.
- C. Başka...
6. Hayatımız iki ayrı ölüm tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor. Geçici olan bedensel ölüm ve, Sonsuz ruhsal ölüm. O halde, İsa, iş işten geçmeden ve henüz vaktimiz varken günahlarımızdan kurtularak sonsuz ölüme değil, sonsuz yaşama kavuşmamız için ne yapmamız gerektiğini söylüyor?
- A. İyi işler yapmalı, sevap işlemeli, dinsel konularda bilgi sahibi olmalıyız
- B. Günahlı insanlar olduğumuzu kabul ederek Mesih İsa aracılığı ile Tanrı'ya tövbe etmeli ve Mesih İsa'nın Rab ve Kurtarıcı olduğuna iman etmeli ve bu imanımızı açıklamalıyız.
- C. Başka...
7. İnsanların İsa'nın gerçek kişiliği ve görevi konusunda çeşitli görüşleri var. Peki, size göre İsa Mesih kimdir? Bir peygamber mi? bir Kurtarıcı mı? Yeşaya peygamber'in dediği gibi "İmmanuel"mi, yoksa O'nu en yakından tanıyan öğrencilerinden biri olan Simun Petrus'un dediği gibi "Yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih"mi?
- A. Bence, İsa sadece bir peygamberdi.
- B. Bence, İsa hem "İmmanuel" hem de "Tanrı'nın Oğlu Mesih'tir.
- C. Bence, İsa ya bir yalancı ya da altatılmış biri.
Başka söylemek istedikleriniz varsa...

Dinin Ötesinde Seresi 2. Bölüm

KAYBOLAN OĞUL BENZETMESİ

Sevgili arkadaş,

İsa Mesih hakkında güvenilir ve sağlam bilgiler edinmek için gösterdiğiniz ilgi bizleri çok sevindirdi. Bazı temel dersleri içeren elinizdeki bu mektupla, Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla insanlığa duyurmak istediği haberi açıklamak istiyoruz. Bu haberi en iyi bir şekilde anlayabilmenize yardımcı olabilmemiz için birlikte çalışmamız gerekecek. Yani, karşılıklı yazışacağız.

Aklınıza takılan ya da değineceğiniz konularla ilgili sorularınıza, Rabbin de yardımıyla elimizden geldiğince cevap bulmaya çalışacağız.

Tanrı'nın açıkladığı gerçekleri kavrayıp, bu gerçeklerde belirlenen ilkelere göre yaşamının, insanın bu dünyadaki en önemli sorumluluğu olduğunu bir kez daha hatırlatarak, çalışmalarınızda Rabbin bereketlerini dileriz.

Değerli arkadaş,

Derslerimizi bu aşamaya kadar izleyip kursumuza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz. Bu ve bundan sonraki dersi tamamlayanlara armağan olarak bir İncil kitabı göndereceğiz. İncil'i ya da Kutsal Kitab'ın tamamını okurken yararlanabileceğiniz bir takım kaynak dersleri de bununla birlikte yollayacağız.

Her konuda Tanrı'nın size yol göstermesini bir kez daha dileyerek ruhsal konularda hizmetinizde olduğumuzu belirtir, başarılar dileriz.

Şimdi İncil Kitabından şu güzel parçayı okuyalım:

Kaybolan Oğul Benzetmesi

(İncil'in Luka kısmının 15.bölümü 11-32 ayetleri)

İsa, "Bir adamın iki oğlu vardı" dedi. "Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'malından payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı.

"Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti. Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi ve o da yokluk çekmeye başladı. Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına yolladı. Delikanlı, domuzların yediği keçiboynuzlarıyla karnını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermiyordu.

"Akli başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim ve ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.'

"Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim.' "Babası ise kölelerine, 'çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmağına bir yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! Besili danayı getirip kesin, yiyelim ve eğlenelim. çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.' (1) Böylece eğlenmeye başladılar.

"Babanın büyük oğlu ise tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. Uşaklardan birini yanına çağırıp, 'Ne oluyor?' diye sordu.

"O da ona, 'Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu için besili danayı kesti' dedi.

"Büyük oğul öfkelenmiş, içeri girmek istemedi. Babası dışarı çıkıp ona yalvardı. Ama o, babasına şöyle cevap verdi: 'Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla eğleneyim diye hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin. Oysa senin malını fahişelerle yiyen şu oğlun eve dönünce, onun için besili danayı kestir.'

"Babası ona, 'Oğlum, sen her zaman benim yanımdasın, neyim varsa senindir' dedi. 'Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu. çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!'" (1)

TEK TANRILI İNANÇ

Okuduğunuz bu Sözler İncil'den alınmıştır ve İsa'nın Kendi Sözleridir. Tanrı ve insan sorunları, günlük yaşamda karşılaşılan olaylardan örnekler göstermekle, genelde daha etkili bir şekilde öğrenilmektedir. Tanrı'nın İsa aracılığıyla açıklamış olduğu inanç, bazılarının zannettiği gibi çoktanrılı bir inanç değil, tam tersine tektanrılı bir inançtır. Nitekim İsa bir keresinde şöyle dedi:

"Tanrımız olan Rab, tek Rab'dir!"

Dünyada tek Tanrı inancına sahip üç büyük din bulunmaktadır. Bunlar, sizin de bildiğiniz gibi Musevilik, Hıristiyanlık ve İslam dinidir. Tanrı insanlık tarihinin en eski devirlerinden bu yana,

insana Kendisini ve isteklerini açıklayıcı vahiyler göndermiştir. Ama hiçbir zaman Kendisini sadece belirli bir dinin Tanrısı olarak tanıtmamıştır. Evrensel ve egemen Tanrı, adından da anlaşılacağı gibi, evrenseldir, herhangi bir dinin malı değildir ve olamaz. O, herhangi bir din ayırımı gözetmeksizin, yeryüzünün tüm uluslarınca tapınılması gereken tek Tanrı'dır. Bu sizce de en mantıklı ve en doğal sonuç değil midir? Gerçekten de imanlı olsun, imansız olsun, tüm insanları yaratan, seven ve Kendi hazırladığı kurtuluşa çağıran tek yüce varlık O'dur.

Bunun içindir ki İsa, anlattığı bu benzetmede Tanrı'yı, hem kendisini terk edip giden küçük oğulun, hem de evde kalan büyük oğulun babasına benzetti. Tanrı her insana sevgisi olan, her birini kayıran sevecen ve yüce bir Tanrı'dır. O, şu ya da bu dine ait değildir. Tersine tüm insanlar O'na aittirler. Öğrencileri, nasıl dua etmeleri gerektiğini sorduklarında, İsa onlara, Tanrı'ya "Göklerdeki Babamız..." diye hitap etmelerini öğretti. Tanrı bizi tıpkı bir babanın oğlunu sevdiği gibi sever. İster dindar, ister dinsiz olsunlar, O hepsini sever, yağmurunu ve güneşini hem doğrular, hem de günahkârlar üzerine yağdırır ve doğurur. Tanrı insanların göksel Babasıdır. Tabii, dikkat edelim, bu terim kesinlikle fiziksel bir babalık değildir! Tanrı'nın Babalığı, tamamen ruhsal anlamda bir babalık olarak anlaşılmalıdır.

Bu göksel Babamız insana şekil verip onu yarattığı için aynı zamanda yaşamımızı borçlu olduğumuz Kişi'dir. Bize bu yaşamda yapmamız gereken bazı görevler de vermiştir. Kendisiyle nasıl geçineceğimizi, nasıl iletişimde bulunacağımızı belirleyen bir takım kurallar belirlemiştir. Ama bunlardan en önemlisi, bütün bu kuralları yerine getirebilmemiz için gerekli olan güç ve hayat kaynağını bize yine Kendisinin vermiş olmasıdır.

Bu sorumluluklara iki ayrı tepkide bulunabiliriz. Bu tepkilerin neler olduğunu benzetmedeki iki oğula bakarak görebiliriz. Bu oğulların her ikisi de Baba'yı kavrayamayan ve O'na karşı gerektiği gibi davranmayan kimseleri simgelemektedir.

İnsanlar din açısından genellikle kâfir, yani dinsiz, günahkâr ya da mümin diye nitelendirilirler. Bunlar; dini kabul etmeyen ya da putlara tapınılan bir dinde bulunanlar; hırsızlık, ihanet, zina, adam öldürme gibi şeyler yaparak kötülük işleyenler; ve son olarak da gerçek dine uyan ve kurallarını yerine getiren imanlı kimselerdir. Tanrı ise duruma tamamen başka bir gözle bakmaktadır. O'nun düşünceleri insaninkine kesinlikle benzemez.

Tanrı ilkin bizi sevilecek varlıklar olarak kabul ediyor. Bununla birlikte sadece bazılarımızın değil, ama kesin bir gerçek olarak tüm hepimizin kötülüğe ve günaha düşen varlıklar olduğumuzu biliyor. Kimimiz hırsızlık, cinayet ve gaddarlık gibi gözle görülür; kimimiz de yüreğimizde kin, sevgisizlik, kıskançlık gibi, belki daha gizli ama Tanrı katında zarar yönünden büyüklüğü aynı

olan günahlar işliyoruz.

Öyküde karşılaştığımız küçük oğul babasından payına düşeni alarak uzak bir ülkeye gitmiş, varını yoğunu orada har vurup harman savurduktan sonra orada sefil bir hayata düşmüştü. Evde kalan büyük oğul ise babasının buyruğundan çıkmıyor, hep onun için çalışıyordu.

Ama ne var ki kendi bencilliği nedeniyle kardeşine karşı kin ve kıskançlık içinde yaşıyordu.

Bunların birisi dinsiz, diğeri de dindâr bir kimseyi simgeler. Ama her ikisi de, Baba'nın sevgisini kabul edip kendi hatalarımızdan dönmemiz gerektiğini gösteren ve dolayısıyla hepimizi tarif eden güzel bir örnektir. Biz de böylece açık ya da gizli günahlardan; bencillik, Tanrı'nın gerçek bilgisinden yoksun olma gibi çeşitli tutkuların sırt çevirerek Babamıza geri dönmeye muhtacız.

Gerçi zina, tecavüz, cinayet ve fuhuş gibi ağır suçlar çok kötü ve zararlıdır; ama Tanrı aslında günah denen olayın özünün çok daha kötü, çok daha tehlikeli olduğunu ve bunun bizim kendi yüreğimizde barındığını göstermek istiyor. öfke, kıskançlık, kötü düşünce ve arzular, sıradan basit yalanlar, küfür, hile, dedikodu, ağıza alınmayacak pis sözler ve daha bir çoğu, içimizdeki en günahkâr kimse bunlardan temizlenmeye ne denli muhtaç ise bizim de aynı ölçüde temizlenmeye muhtaç olduğumuzu gösterirler.

Küçük oğul akli başına geldiğinde tövbe ederek babasının evine geri dönmeye karar verdi. İsa'nın verdiği bu benzetmeden aldığımız derse göre tövbe etmek demek, hem günahlarımızı Tanrı'ya açıkça söylemek, hem de tüm haklarımızdan vazgeçerek göksel Babamızın bizden isteyeceği her bir şeyi yapmaya hazır olmak demektir. Öyküde Babanın tüm yürekten tövbe edip evine dönen oğlunu bir çok şart öne sürdükten sonra değil; ama Kendisi son derece sevgi dolu olan bir Tanrı olduğu için hiç bir koşul öne sürmeden, tam bir sevgiyle kabul ettiğini görüyoruz. O bizi göksel evine geri kabul etmek ve ruhsal hazineleriyle zenginleştirmek istiyor. Küçük oğul daha uzaktayken babası onu görmüş, acımış, boynuna sarılarak onu öpmüş, giydirmiş, parmağına yüzük takmış ve en besili danayı kestirerek hizmetçilerine bir ziyafet yapılmasını buyurmuştu.

Şu halde Tanrı bizden şu ya da bu dinin gerektirdiklerini yerine getirmemizi değil, ama tam tersine dindarlık ya da dinsizlik, yaşamımızın boş ve anlamsız olduğunu fark etmemizi ve Kendisinin bizi her koşulda kabul edip sevgisini göstermeye hazır olan sevecen bir Baba olduğunu görmemizi istiyor. O bizi daima koşarak kucaklamak ve sevmek istiyor.

Büyük oğul ise kendisinde rezalete yol açacak büyük günahlar olmadığı ve de özellikle babasının her dediğini yerine getirmeye çalıştığı için kendisini doğru bir kimse

olarak görüyordu. Nitekim küçük kardeşi geri döndüğünde babasının ona gösterdiği sevgiyi bile yersiz bulmuş, kinamıştı. Ne var ki büyük oğul göksel Babamızın bizi yaptığımız iyi şeyler ve başarılarımızdan dolayı değil, ama sadece Kendi merhameti ve sevgisinden dolayı kabul ettiğini anlamamıştı. Babasının yanında bulunmasına rağmen O'ndan ruhsal anlamda uzaklarda yaşıyordu.

İnsanlar arasında farklı ahlâk ölçüleri olduğu bir gerçektir. Dindar kişilerin şeriatı, dindar olmayanların da vicdanlarından kaynaklanan yasa ve ilkeleri vardır. Ama yine de her biri, kendi belirledikleri ölçüleri zaman zaman ihlâl ederek bozarlar. Peki bizim doğruluk ölçütümüz ne olmalıdır? Hz, Musa'nın şeriatı mı, yoksa İsa Mesih'in getirdiği ilkeler mi? Ya da bu ölçüt, toplumca geçerli ve olumlu sayılan değerler olabilir. Belki de benimsediğiniz ölçüt Budizm'in "Sekiz Yönlü Yolu" ya da İslamiyet'in "Beş Gereği"dir. Sonuçta ölçütümüz ne olursa olsun, buna yüzde yüz uyamadığımızı ve belirlenen ölçüden çok aşağılarda kaldığımızı yüreğimizin derinliklerinde hiç şüphesiz biliyoruz. Kendi belirlediğimiz ilke ve yasalar karşısında suçlu duruma düşüyoruz.

Bu yüzden kendimize ne tür bir yaşam tarzı belirlemişsek belirleyelim, bu yaşam tarzımızın köleliğinden vazgeçmeli ve Tanrı'yla canlı ve gerçekçi bir ilişki içerisine girmeliyiz. Küçük oğul babasından uzaklarda yaşarken varını yoğunu savurarak kendisini bu dünya sıkıntılarına kaptırmıştı. Yani kendi varlığındaki efendiye, diğer bir deyişle çok güçlü olan o benliğine tutsak olmuştu. Bunun karşısında büyük oğul da, kendisinin yani kendi ahlâkî çabalarından ortaya çıkan gizli, fark edilmesi güç, bir o kadar da Tanrı'nın öğrendiği günahların kölesiydi. Her ikisinin de kendi iç varlıklarındaki efendileri olan benlikleri, onların tüm haklarını ellerinden almış, onları kendilerine köle etmişti.

Tüm bunlara rağmen bu tür tutkuların, kendi belirlediğimiz doğruluk ölçütünden ve haklardan vazgeçerek Göksel Babamız'a dönersek, O bizi gerçek haklarımıza, gerçek hayata ve gerçek özgürlüğe tekrar kavuşturacaktır. Suçumuz ve günahımız ne ise bunları bağışlayacak, yüreğimizi ruhsal zenginlikleriyle dolduracaktır.

Baba kaybolmuş oğlunun sırtına iyi bir kaftan, parmağına gümüş bir yüzük, ayaklarına bir çift çarık takıp besili bir danayı kestirerek büyük bir şenlik düzenledi. Sonra büyük bir sevinçle, "Benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu" dedi. Büyük oğluna da, "Neyim varsa hepsi senindir" dedi.

İsa vermiş olduğu benzetide bu tür ayrıntılara girmekle, Rabbin bize vermek istediği nimetleri simgesel bir dille açıklamaktadır. Kaftan günahattan uzak bir hayat yaşamayı temsil eder. Ama bu kendi yüreğimizden kaynaklanan ve kendi güç ve çabalarımıza dayanan bir doğruluk değildir. Tersine, Tanrı'nın bize karşılıksız olarak verdiği bir doğruluk, yani kendi doğruluğudur. Yüzük yetkiyi temsil eder. Tanrı bize birçok vaatlerde bulunmuştur. Bu vaatleri elimizdeki bu yetkiyle elde edebiliriz. Göksel Babamızın mirasçıları olarak O'na ait olan şeylere sahip olabiliriz. çarık, üzerinde gitmemizi, yürümemizi isteyeceği yol, aynı zamanda bize vereceği görevdir. Bu yolda giderken

Kendisinin de bizimle birlikte yürüyeceğini vaat etmiştir. O bize bu yolda Sözü ve kutsal Ruh'u aracılığıyla rehberlik edecektir.

Tanrı günahlarımızı bağışlamak ve Kendisinden istediğimizde bize Sonsuz Yaşam vermek için Kurtarıcı İsa'yı göndermiştir. Bu, her insana Sonsuz Yaşam veren yüce Kurban'dır. Kutsal Kitap'ta Hz. İbrahim'e, Hz. Musa'ya emredilen kurban kesme töreni, şimdiki çağ için sadece bir simge niteliği taşırdı. Sunulan kurbanlar ve adaklar, tapınan kişinin vicdanının mükemmelliğe ulaşmadığını gösteriyordu. Bunlar İsa ile başlayacak olan yeni düzene kadar geçerliydi. Bu yeni dönem öncesi yürürlükte bulunan şeriat kuralları, her yıl sürekli olarak sundukları aynı kurbanlarla Tanrı'ya yaklaşmaları asla mükemmelliğe ve yetkinliğe ulaştırmıyordu. Eğer gerçekten de ulaştırıyorsa, o zaman bu sunuların her yıl tekrarlanmasına niçin gerek duyuluyordu?

Tanrı, bu yeni dönemden yüzlerce yıl önce yeryüzünde görevlendirdiği peygamberlerin ağızıyla seslenerek, gelecekteki Kurtarıcı'nın, yani Mesih'in, "Boğazlanmaya götürülen kuzu gibi canını ölüme teslim edeceğini", böylece kurban edileceğini söylemişti.

Kutsal Kitap konuyu şu şekilde devam ettiriyor: "Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan gümüş ya da altın gibi geçici şeylerle değil, Mesih'in kusursuz ve lekesiz bir kuzunun kanına benzer değerli kanı fidyesiyle kurtuldunuz. Mesih dünyanın kuruluşundan önce seçilmişti. çağların sonunda da sizin yararınıza ortaya çıktı. O'nu ölümden diriltip yücelten Tanrı'ya O'nun aracılığıyla iman ediyorsunuz." (2)

Böylece İsa'nın yaşadığı döneme kadar kesilen bütün kurbanlar Tanrı'nın Mesih'te gerçekleştireceği o mükemmel Kurban'a işaret ediyordu. O Kurban'ı yememiz gerekiyor. Tabii, ruhsal anlamda yemek bu. Diğer bir deyişle, bu gerçeğe iman etmeliyiz. İsa günahlarımızın gerektirdiği cezayı kendi üzerine alarak ölüme gitmiş, böylece bizim Tanrı'ya ulaşabilmemiz için üzerinden geçmemiz gereken köprüyü kurmuştur. Evet, İsa Mesih Kurtarıcı'dır. O, Tanrı'nın seçtiği en mükemmel Kurban'dır! Tanrı'ya yaklaşmak, O'nun tarafından kabul edilmek istiyorsak, İsa'nın başardığı bu yüce kurtarma işine sadece güvenmemiz yetecektir. Kurtuluş güvencesine ancak İsa'ya iman ederek kavuşabiliriz. Eğer yüreğimizi açar ve İsa'yı kurtarıcımız olarak kabul edersek, o zaman Göksel Babamız da aynen şu sözleri söyleyecektir: "Bu benim oğlum ölmüştü, ; kaybolmuştu bulundu." (1)

Yazımızın başında Kutsal Kitap'tan aktardığımız "Kaybolan Oğul Benzetmesi"ni bir daha okuduktan sonra aşağıdaki küçük yoklamayı yanıtlayarak, sorulara verdiğiniz yanıtları adresimize göndermenizi rica ederiz.

Ayrıca şu gerçeği de dile getirelim: Bizimle bir ya da birkaç defa mektuplaşmakla İsa hakkında öğrenilecek tüm bilgilere ulaşabilmeniz mümkün değildir. İsa'yı tanımak, İncil'i sürekli okumakla, araştırmakla, Tanrı'dan duada klavuzluk istemekle mümkündür. Bu yüzden mektupların sonundaki yoklamaları gayretle cevaplandırmanızı diliyoruz. Rabbimizin size Kutsal Ruh'u aracılığıyla yol göstermesi en büyük duamızdır. En içten saygılarımızla...

Lütfen anketi doldurup bize gönderin! (adres ilk sayfada)

YOKLAMA: DİNİN ÖTESİNDE 2 (kob)

(Sizce doğru olan cevapları işaretleyiniz.)

1- Günah nedir?

- A. Tanrı'ya baş kaldırmak, O'na itaat etmemek
- B. Adam öldürmek
- C. Hırsızlık
- D. Kediye tekme vurmak

2- Kendinizi günahlı hissediyor musunuz?

- A. Hayır
- B. Evet

3- "Kaybolan Oğul" benzetmesinde İsa Tanrı'yı kime benzetiyor?

- A. Bir hizmetçiye
- B. Büyük oğula
- C. Babaya
- D. Küçük oğula

4- Kurban edilen dana neyi simgeliyordu?

- A. Küçük oğulun dönüşü üzerine yapılan şöleni
- B. Her zaman yaptıkları dinsel bir görevi
- C. Büyük oğulun, kardeşini kıskanışını

5- İsa niçin kurban edildi?

- A. Günahlı olduğu için
- B. Kendisini kurtarmaya gücü olmadığı için
- C. Günahlı ve kayıp insanları Tanrı'yla barıştırsın diye canını fidyeye olarak vermek için
- D. İsa kurban edilmedi

6- Tanrı'nın bir baba gibi sizi kabul edip etmediğini biliyor musunuz?

- A. Evet
- B. Hayır

Lütfen adresinizi mektubunuzda eksiksiz olarak yazmayı unutmayınız. Cevaplarınız adresimize gönderin. Gelecek mektubumuzda görüşmek umuduyla...

Dinin Ötesinde Seresi 3. Bölüm

İsa'nın Dağdaki Konuşması

Değerli Arkadaş,

İsa Mesih'in açıkladığı gerçeklerle ilgili olan bu mektuplara devam ettiğiniz için teşekkür ederiz. Dileğimiz de, Rab'bin her konuda sizi aydınlatmasıdır. Bunun için sizi dualarımızda anıyoruz.

İsa'nın Dağdaki Konuşması

Matta bölüm 5-7

ORUÇ

"Oruç tuttuğunuz zaman, ikiyüzlüler gibi surat asmayın. Onlar oruç tuttıklarını insanlara belli etmek için kendilerine perişan bir görünüm verirler. Size doğrusunu söyleyeyim, onlar ödülleri almışlardır. Siz oruç tuttuğunuz zaman, başınıza yağ sürüp yüzünüzü yıkayın. öyle ki, insanlara değil, gizlide olan Babanıza oruçlu görünesiniz. Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir (Matta 6:16-18).

GÖKSEL HAZİNELER

"Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacak. "Bedenin ışığı gözdür. Gözünüz sağlamsa, tüm bedeniniz aydınlık olur. Gözünüz bozuksa, tüm bedeniniz karanlık olur. Buna göre, içinizdeki 'ışık' karanlıksa, ne korkunçtur o karanlık! "Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz (Matta 6:19:24).

KAYGILANMAYIN

"Bu nedenle size şunu söylüyorum: 'Ne yiyip ne içeceğiz?' diye canınız için, ya da 'Ne giyeceğiz?' diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi? Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz? Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir? Giyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, tüm görkemine rağmen Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. Bugün var olup yarın ocağa atılacak

olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey imanı kıt olanlar? "öyleyse, 'Ne yiyeceğiz?' 'Ne içeceğiz?' ya da 'Ne giyeceğiz?' diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa göksel Babanız, tüm bunları gereksindiğinizi bilir. Siz önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size tüm bunlar da verilecektir. Buna göre, yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter (Matta 6:25-34).

BAŞKASINI YARGILAMAYIN

"Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız. Başkasını nasıl yargılırsanız, siz de aynı yoldan yargılanacaksınız. Hangi ölçekle ölçerseniz, size de aynı ölçek uygulanacak. Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği farketmezsin? Senin gözünde mertek varken nasıl olur da kardeşine, 'İzin ver de gözündeki çöpü çıkarayım' dersin? Seni ikiyüzlü! önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün. "Kutsal olanı köpeklere vermeyin. İncilerinizi domuzların önüne atmayın. Yoksa bunları ayaklarıyla çiğnedikten sonra dönüp sizi parçalayabilirler (Matta 7:1-6).

TANRI'DAN DİLEYİN

"Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapıyı çalana kapı açılır. Hanginiz kendisinden ekmek isteyen oğluna taş verir? Ya da balık ister de ona yılan verir? Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, göklerde olan Babanızın, kendisinden dileyenlere güzel şeyler vereceği çok daha kesin değil mi? "İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın. Kutsal Yasa ve peygamberlerin söyledikleri budur (Matta 7:7-12).

DAR KAPI, GENİŞ KAPI

"Dar kapıdan girin. çünkü kişiyi yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir. Bu kapıdan girenler çoktur. Yaşama götüren kapı ne dar, yol da ne çetindir! Bu yolu bulanlar azdır(Matta 7:13-14).

AĞAÇ VE MEYVASI

"Sahte peygamberlerden sakının! Kuzu postuna bürünerek gelirler size, ama özde yırtıcı kurtlardır. Onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Dikenli bitkilerden üzüm, devedikenlerinden incir toplanabilir mi? Bunun gibi, her iyi ağaç iyi meyve verir, kötü ağaç ise kötü meyve verir. İyi ağaç kötü meyve veremez. Kötü ağaç da iyi meyve veremez. İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır. Böylece sahte peygamberleri meyvelerinden tanıyacaksınız. "Beni, 'Rab! Rab!' diye çağıran herkes Göklerin Egemenliğine girecek değildir. Ancak göklerde olan Babamın isteğini yerine getiren girecektir. O Gün birçokları bana diyecekler ki, 'Rab! Rab! Biz senin adıyla peygamberlik etmedik mi? Senin adıyla cinler kovmadık mı? Senin adıyla birçok mucize yapmadık

mı?' O zaman ben de onlara açıkça şöyle diyeceğim: 'Ben sizi hiç tanımadım. çekilin önümden, ey kötülük yapanlar!' (Matta 7:15-23).

SAĞLAM TEMEL, ÇÜRÜK TEMEL

"İşte bu sözlerimi duyup uygulayan herkes, evini kaya üzerinde kuran akıllı adama benzer. Yağmur yağdı, seller yükseldi, yeller esti ve eve saldırdı; ama ev yıkılmadı. çünkü kaya üzerine kurulmuştu. Bu sözlerimi duyup da uygulamayan herkes, evini kum üzerinde kuran budala adama benzer. Yağmur yağdı, seller yükseldi, yeller esti ve eve yüklendi. Ve ev çöktü, korkunç bir şekilde yıkıldı." İsa bu konuşmasını bitirince, halk O'nun öğretişine şaşırıp kaldı. çünkü onlara kendi din bilginleri gibi değil, yetkili biri gibi ders veriyordu (Matta 7:24-29).

İsa konuşmalarını sadece belirli bir guruba değil, toplumun bütün sınıflarındaki insanlara yöneltmiştir. Yoksul olsun, zengin olsun; cahil olsun, bilgili olsun; dinsiz olsun, dindar olsun, tüm insanlar İsa'dan kendilerine düşen payı almışlardır. öte yandan İsa sözlerini, sadece yaşadığı dönemin insanlarına değil, ama tüm çağlardaki insanlara yöneltmiştir. Bu nedenle Tanrısal sözleri söylerken basit ve direkt bir dil kullanarak bütün evrene hitap etmiştir. İşte, İsa'nın sözlerinin şaşırtıcı olması bu yüzdendir. İnsanlar derin kavramları dile getirmek için genelde karmaşık bir konuşma tarzına başvururlar. Oysa İsa Tanrı'nın sırlarını bize, hepimizin anlayabileceği bir derinlikte ve incelikte anlatmıştır. Ruhsal konuları başka hiçbir kimse bu ölçüde anlaşılır olarak anlatmış değildir. Çünkü, İsa bu konuşmasını bitirince, halk O'nun öğretişine şaşırıp kaldı. Çünkü onlara kendi din bilginleri gibi değil, yetkili biri gibi ders veriyordu (Matta 7:28-29). İsa, Tanrı'nın öz düşünce ve isteklerini süslü ve anlaşılmaz uzun sözlerle değil, yetkili ve yaşam verici sözlerle açıklar. İşte Tanrı'ya bu yetkili ve yaşam verici sözler sayesinde yaklaşabilir, O'nu tanıyabiliriz. İsa'nın sözleri ne kadar anlaşılır ve basit ise, iman eden kimseler için Tanrı'yı tanımak da o kadar basit ve kolaydır.

Tanrısal Sözlerin bir özelliği de, insana günahlarını göstermesidir. Bize yüreğimizi, hayatımızdaki günah ve zayıflıkları gösterir. çünkü, Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı her kılıçtan keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini ve amaçlarını da yargılar (İbraniler 4:12).

İsa Kutsal Yazıların gücü ve önemini bildiğinden, Tevrat, Zebur ve Peygamberlerin yazılarının geçerli olduklarını şöyle vurguladı:

'Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek' (Matta 5:17- 18).

Tanrı'nın Sözleri diri ve etkili ise, bunların sadece yazıldığı çağ için geçerli olduklarını düşünmek büyük bir hata olur. Tanrı, bu Sözlerini dünyanın sonuna kadar bozulmadan

koruyabilecek güçtedir. Tanrı'nın eski çağlarda söylediği Sözlerinin bugün artık geçersiz ve hükümsüz olduklarını söylemek kolaysa da, bunu hiç kimse ispatlayamaz. Kur'an kendisinden önceki yazılmış kitapların İ.S. 6. yüzyılda geçerli olduklarına tanıklık eder. Gerçekten Kur'an'da bile, Tevrat, Zebur ve İncil'in değiştirildiklerini söyleyen tek bir söz dahi yoktur. Tam tersine bütün inananları Tevrat, Zebur ve İncil'i okumaları yönünde teşvik eder. Tanrı'nın önceki Kutsal Yazılarının değiştirilmiş olduğunu bilgisizce iddia ediyorsak, çok dikkat etmeliyiz. Şunu bilmeliyiz ki, Tanrı'nın Sözleri hiçbir zaman eksik ya da fazla olmamıştır. Yüce Tanrı günahlı ve ölümlü insanlar gibi yeni şeyler öğrenmez. O bilgide ve tecrübeye tamdır, mükemmeldir. Bu nedenle O'nun Sözleri de tam ve mükemmeldirler! Kutsal Yazıların yersel insanlar tarafından bozulup değiştirildiğini iddia etmek, yanılğı ve yalanların gerçekten en büyüğüdür. Kutsal ve gücü her şeyin üstünde olan yüce Tanrı, Sözlerinin bozulmalarına hiçbir zaman izin vermemiştir ve vermez! Nitekim Tanrı, bu Sözlerini Kendisinin koruyacağını kerelerce vaat etmiştir. Bütün bu vaatlere rağmen Tanrı'nın kitapları günahlı ve ölümlü insanlar tarafından değiştirilebilmişler ise, Tanrı'nın korumak için verdiği vaat hani nerede? O zaman Tanrı, vermiş olduğu sözü tutamamış demektir. Biz böyle bir iddiayı kabul edemeyiz. Çünkü böyle bir iddia yüce ve Kutsal olan Tanrı'yı dalgınlık ve güçsüzlük ile nitelemek olur ki, Tanrı'nın varlığına inanan akli başında herhangi bir kimsenin bu yalanı destekleyeceğini hiç zannetmiyoruz. Tekrar edelim:

'Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacak bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek'(Matta 5:17- 18).

Tevrat ve Peygamberlerin Yazıları için geçerli olan sözler, İncil için de geçerlidirler. Nitekim İsa şöyle demiştir:

'Gök ve yer ortadan kalkacak, ama benim sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır' (Matta 24:35).

İsa'nın, Kendisinden önceki Kutsal Yazıları iptal etmeye gelmediğini biraz önce gördük. Evet, O iptal etmeye değil, tamamlamaya geldi. Yani Tanrı'dan gelen duyuruları hem en derin anlamına ulaştırmaya, hem de onları eksiksiz bir şekilde tamamlamaya geldi. Tevrat ile Peygamberlerin yazılarında şu sözler yazılıdır: 'Oyma putlara ibadet etmeyeceksin...' Bunlar temel buyruklardır. Bu temel buyruklar İsa'nın zamanından yüzlerce yıl önce geçerli olmakla birlikte, İsa geldiğinde ortadan kaldırılmamışlar, tam tersine İsa'nın şu sözleriyle en mükemmel şekillerine dönüştürülmüşlerdir:

'Göksel Babanız yetkin (kâmil) olduğu gibi siz de yetkin olun... Hem Tanrı'ya hem paraya kulluk edemezsiniz. Çünkü hazineniz neredeyse yüreğiniz de orada olacak'. Yine şöyle yazılıdır: 'çünkü Tanrı'ya isyan falcılık suçu gibidir ve inatçılık putperestlik gibidir' ve '...İç varlığınızın dünyasal yönlerini...' putperestlik demek olan açgözlülüğü öldürün. Bu aşamada, mektubumuzun başında sıraladığımız İncil'den yapılan alıntıları bir daha okumanız iyi olacak. Orada öfke ile cinayetin; pis arzular ile zinanın; Tanrı adına ant içmekle küfürün birbirleriyle karşılaştırılışlarını görüyoruz. Tanrı buradaki sözlerle bize karşı işlenen kötülüklerden öğ almamamızı, tersine onları bağışlayarak sevmemizi

istiyor. Tapınmamızın ikiyüzlü ve gösterişli olmamasını; yoksullara vereceğimiz sadakanın, Tanrı'ya edeceğimiz duanın ve O'nun önünde tutacağımız orucun karşılık beklemeden ve gizlide yapılmasını söylüyor.

Para, yiyecek ve oturacak ev gibi temel ihtiyaçlarımızın karşılanmasında bütünüyle Kendisine güvenmemizi bekliyor. Yanıt alıp çare bulan duanın nasıl edileceğini yine bu sözlerde okuyoruz. İnsanın komşusuna karşı dedikodu, yargı ve eleştirisi olmayan gerçek sevgiyi bu sözlerde buluyoruz. 'İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız siz de onlara öyle davranın.' Kutsal Yasa ve Peygamberlerin söyledikleri budur, sözünüyle yine bu kesimde karşılaşıyoruz.

Bütün bunları okuyan bir kimse kendisini suçsuz görerek kendi çabasıyla Tanrı'yı hoşnut edebileceğini düşünebilir mi? Hayır. İşte İsa, yaşadığı dönemin tutucu din adamlarının kısıtladıkları, çarptırarak yorumladıkları şeriat kurallarını en mükemmel şekline getirmiştir. İsa bize burada şunu öğretmek istiyor: Sadece namaz kılıp dua etmek, Tanrı'nın buyruğunu yerine getirmek demek değildir. Bizden istenilen şey, hem Tanrı'nın hem de insanların önünde yüreğimizin tam anlamıyla saf ve temiz olmasıdır. Bu yol, biraz önce de okuduğumuz gibi son derece dar ve çetin bir yoldur. Bu durumu kendi görüş açımızdan değerlendirecek olursak, kendimizi güçsüz ve bir çıkmaz içinde buluruz. çünkü kendi gücümüzle Tanrı'yı hiçbir zaman hoşnut edemeyeceğimiz, ömrümüzde hayatın gerçek anlamına kavuşamayacağımız bir gerçektir.

Peki, Tanrı bu durumu nasıl değerlendiriyor? Biz insanlar için bir çıkış yolu, bir çare hazırlamış mıdır? İsa bize çözüm yolunu, 'Dar kapıdan girin' demekle göstermiştir. Herhalde dikkatinizi çekmiştir: Bu dar ve çetin yolda yürümeden önce ilkin o dar kapıdan içeriye girmemiz gerekiyor. Peki, kapı ile yol arasında bir fark var mıdır? Bir fark varsa o kadar önemli midir? Evet bir fark vardır, hem de çok önemli bir fark. Gördüğümüz gibi Tanrı'nın bizden istediği kutsallık ölçütü oldukça yüksektir ve oraya tek başımıza erişemeyiz. çünkü bir önceki mektubumuzda görmüş olduğumuz gibi, Tanrı'dan uzak yaşadığımız ya da O'nu tam olarak bilemediğimiz için, yüreğimiz kötülüğe eğilimli bir durumdadır. Bu yüzden yüreğimizin kutsallık konusundaki zayıflığının kesin bir şekilde ortadan kaldırılması gerekmektedir. Tanrı bu çözümü ilkin suçumuzu bağışlamakla sağlamıştır. İşlenen her bir suçun karşılığında bir ceza verileceğini belirleyen Tanrı, günahlı insanı cehenneme göndermeden önce, bu cezanın çekilmiş olduğunu gösteren bir tasarı hazırlamıştır. Bu tasarı insanlar tarafından ortaya atılmış bir inanç sistemi değildir. Tersine, yüce Tanrı'nın ezelî vakitlerden beri tasarlayıp İsa ile yürürlüğe koyduğu yüce bir kurtuluş yoludur. Hiç kimsenin aklına gelmeyen bu yol, hem günahlarımızı sonsuza dek bağışlamakta, hem de Tanrı'nın yüce adaletini yerine getirmektedir. Bu eşsiz yol, aynı zamanda Kendisi sevgi olan Tanrı'nın günahlı insanlara olan eşsiz sevgisinin bir göstergesidir. İsa büyük bir yetkiyle şöyle demiştir:

'Kapı Ben'im. Bir kimse Benim aracılığım ile girerse kurtulur. Girer, çıkar ve otlak bulur. Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim. Ben iyi çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir... Canımı tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba Beni sever. Canımı kimse

Benden alamaz; Ben onu kendiliğimden veririm. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var. Bu buyruğu Babamdan aldım' (Yuhanna 10:9-11, 17-18).

İsa koyunları, yani bizim uğrumuza canını verme buyruğunu Tanrı'dan almıştır. Bu, kötü güçlerin ya da insanların Tanrı'ya karşı kazandıkları bir başarı değil, tam tersine Tanrı'nın kötülüğe ve şeytan'a karşı kazandığı üstün bir zaferdir. 'Çünkü O'nun (İsa'nın) ölüme tutsak olması mümkün değildir. İsa her insanın günahı için kurban edilen Tanrı Kuzusudur. ölümüyle, günahlarımızın gerektirdiği cezayı Kendi üzerine almış, ölümden dirilişle de günahın neden olduğu ölümlü yenerik iptal etmiştir. İsa aracılığıyla Tanrı'ya sığınan insan hem günahlarının bağışına, hem de Tanrı'nın huzurunda sonsuz yaşama kavuşur. Tıpkı bir önceki mektuptaki kaybolan oğul gibi tekrar babasına geri döner. İsa'ya iman eden kişi kurtulur. Girer, çıkar bol ruhsal gıda bulur. Yaşama, hem de bol ve zengin bir yaşama sahip olur. Başlangıçta yol dar ve çetin görünse de içeri girildikten sonra dünyalara değer bir yaşam pınarıdır! Peki bu yaşam pınarına gidebilmemiz için bizden istenilen şartlar nelerdir? İsa bu şartları şöyle sıralıyor: 'Tövbe edin, Müjde'ye iman edin.' Yani günahlarınızdan dönerek Tanrı'nın gösterdiği kurtuluş yolunu kabul edin. Artık kendi bildiğinizce değil, fakat İsa'nın peşinden yürüyün. Mutsuzluğunuzu mutluluğa dönüştürün. İster yoksul ister zengin olun, ister sıkıntıda ister rahatlıkta olun, Tanrı'nın bir lütfu olan bu göksel mutluluğa gelin. Yaşama götüren bu dar kapıdan giren kimselerde görülen bazı özellikler şunlardır: Ruhta fakirdirler, yumuşak huyludurlar. Doğruluğa susarlar, merhametlidirler ve yürekleri temizdir. Bunlar İsa uğrunda sövülmeye, zulüm görmeye her an razıdırlar ve daima İsa'nın sözünü uygulamak isterler. Kendi benliklerinde iyi bir şeyin barınmadığını bilerek her durumda Tanrı'nın merhametine ve gücüne sığınırılar. Kurtulmak için sevap işlemek ve iyi işler yapmak zorunda değildirler. çünkü İsa'ya iman etmekle kurtulmuş oldukları için, iyi işlerde bulunmaları onların bir kurtuluş çabası değil, ama kurtulduklarını sevinçle yaşamalarıdır. Böyle inanan kimseler böyle kesin bir kurtuluş sağladığı için İsa'ya sürekli minnettardırılar. İşte, Dağdaki Büyük Vaaz'da İsa'nın söylemek istedikleri kısaca bunlardır. Mektubumuzun başında İncil'den yaptığımız alıntıları bir kez daha okuduktan sonra aşağıdaki yoklamayı tamamlayarak adresimize gönderiniz.

Lütfen anketi doldurup bize gönderin!

YOKLAMA: DİNİN ÖTESİNDE 3 (idk)

(Sizce doğru olan cevapları işaretleyiniz.)

1- Tanrı'nın göksel vahyi ile yazılan Kutsal Kitaplar,

- A. daha sonra insanlar tarafından bozulabilir
- B. Yüce Tanrı'nın koruyuşuyla korunurlar
- C. Tanrı'nın isteğiyle geçerliliğini kaybederler

2- İsa neyi tamamlamaya geldi?

- A. Kutsal Yasa'yı ve Peygamberlerin sözlerini
- B. kendi heveslerini
- C. başkalarının başlattığı bazı politik amaçları

3- Tanrı'nın kutsallığı ölçüsünde kutsal bir hayat yaşayabilir miyiz?

- A. evet
- B. hayır

4- Suçluluk ve başarısızlığımızın çözümü nedir?

- A. bol bol iyilik işleyerek sevap kazanmak
- B. Tanrı'nın hazırladığı sonsuz kurtuluş armağanını kabul etmek
- C. birkaç üniversite bitirerek bilgide uzman olmak

5- İsa'nın verdiği örnekte 'Kapı' kimdir?

- A. İsa
- B. İnanlılar

6- Bu kapıdan nasıl girilir?

- A. İsa Mesih'e iman etmekle
- B. İsa'yı ve İncil'i kabul etmemekle
- C. İncil'e leke çalmakla

(Mektubunuzda adresinizi eksiksiz yazmayı lütfen unutmayınız.)

Göndereceğiniz cevabı bekliyoruz. Tanrı'nın her konuda size yol göstermesini dileyerek saygılarımızı sunarız.

Dinin Ötesinde Seresi 4. Bölüm

İsa'nın Son Günleri

Değerli arkadaş,

İşte dördüncü mektubumuza gelmiş bulunuyoruz. Bundan önceki üç mektupta günahlı tabiatımızı, doğal benliğimiz ile ruhsal yaşamdaki zayıflığımızı ve İsa'nın ölümü ve dirilişiyle uğrumuza kazandığı kurtuluş müjdesini ele almıştık.

Peki, bu durumda bir kişi "Mesih inancısı" olarak nasıl yaşamalıdır? İşte bu dördüncü mektubumuzda İsa'nın gerçek bir izleyicisinde bulunması gereken temel niteliklere değineceğiz. şunu hatırlatmakta yarar var: "Mesih inancısı," İsa Mesih'e iman eden, O'nun sağladığı kurtuluşu kabul eden ve O'nun öğretilerini tutan bir kimsedir. Mesih inancısı, Mesihçi demektir. Diğer bir deyişle "Hıristosçu", yani Hıristiyandır. Gerçek Hıristiyan, işte İsa Mesih'in sözlerini tutan, O'nu seven kişidir. Bu halkımız arasında en çok yanlış anlaşılan konulardan biridir. "Hıristiyan" dendiğinde akla hemen Orta çağın karanlık dönemleri, haçlı seferleri, engizisyon mahkemeleri, papalık vs. gibi şeyler geliyor ki, bunların gerçek Mesih İnancısı'yla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Mesih inancılarının nasıl ortaya çıktıklarını, nelere inandıklarını ve neler yaptıklarını yine öz kaynağından öğrenelim. Bu doğrultuda İncil'de şu açıklamaları görüyoruz:

* * *

İsa'nın Son Günleri

Yuhanna bölüm 18-20

İsa tutuklanıyor

İsa bu sözleri söyledikten sonra öğrencileriyle birlikte dışarı çıkıp Kidron vadisinin ötesine geçti. Orada bir bahçe vardı. İsa'yla öğrencileri bu bahçeye girdiler. O'nu ele veren Yahuda da burayı biliyordu. çünkü İsa, öğrencileriyle orada sık sık buluşurdu. Böylece Yahuda, yanına bir bölük askerle başkâhinlerin ve Ferisilerin gönderdiği görevlileri alarak oraya geldi. Onların ellerinde fenerler, meşaleler ve silahlar vardı.

İsa, başına geleceklerin hepsini biliyordu. öne çıkıp onlara, "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Nasıralı İsa'yı" diye karşılık verdiler. İsa onlara, "Ben'im" dedi. O'nu ele veren Yahuda da onlarla birlikte duruyordu. İsa, "Ben'im" deyince gerileyip yere düştüler. Bunun üzerine İsa onlara yine, "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu. "Nasıralı İsa'yı" dediler.

İsa, "Size söyledim, ben'im" dedi. "Eğer beni arıyorsanız, bunları bırakın gitsinler." Kendisinin daha önce söylediği, "Senin bana verdiklerinden hiçbirini yitirmedim" şeklindeki sözü yerine gelsin diye böyle konuştu. Simun Petrus yanında taşıdığı kılıcı çekti, başkâhinin Malkus adındaki kölesine vurup sağ kulağını kopardı. İsa Petrus'a, "Kılıcını kınına koy! Baba'nın bana verdiği kâseden içmeyeyim mi?" dedi.

Bunun üzerine asker bölüğü, komutan ve Yahudilerin gönderdiği görevliler İsa'yı tutup bağladılar. O'nu önce, o yılın başkâhini olan Kayafa'nın kayınbabası Hanna'ya götürdüler. Halkın uğruna bir tek adamın ölmesinin daha uygun olduğunu Yahudilere öğütleyen Kayafa idi(Yuhanna 18:1-14)

Petrus'un ilk inkârı

Simun Petrus'la başka bir öğrenci İsa'nın ardından gidiyorlardı. O öğrenci başkâhinin tanıdığı olduğu için İsa'yla birlikte başkâhinin avlusuna girdi. Petrus ise dışarıda, kapının yanında duruyordu. Başkâhinin tanıdığı öbür öğrenci dışarı çıkıp kapıcı kızla konuştu ve Petrus'u içeri götürdü. Kapıcı kız Petrus'a, "Sen de bu adamın öğrencilerinden değil misin?" diye sordu. Petrus, "Hayır, değilim" dedi. Hava soğuk olduğu için köleler ve nöbetçiler yaktıkları kömür ateşinin çevresinde durmuş ısınıyorlardı. Petrus da onlarla birlikte durmuş ısınıyordu(Yuhanna 18:15-18).

Başkâhinin soruşturması

Başkâhin İsa'ya, öğrencileri ve öğretisiyle ilgili sorular sordu. İsa ona şöyle cevap verdi: "Ben söylediklerimi dünyaya açıkça söyledim. Her zaman bütün Yahudilerin toplandıkları havralarda ve tapınakta ders verdim. Gizli hiçbir şey söylemedim. Beni neden sorguya çekiyorsun? Konuştuklarımı işitenlerden sor. Onlar ne söylediğimi biliyorlar." İsa bunları söyleyince, yanında duran görevlilerden biri, "Başkâhine nasıl böyle karşılık verirsin?" diyerek O'na bir tokat attı. İsa ona, "Eğer yanlış bir şey söyledimse, yanlışımı göster!" diye cevap verdi. "Ama söylediklerim doğruysa, niçin bana vuruyorsun?" Bunun üzerine Hanna O'nu bağlı olarak başkâhin Kayafa'ya gönderdi(Yuhanna 18:19-24).

Petrus'un ikinci ve üçüncü inkârı

Simun Petrus hâlâ ateşin yanında durmuş ısınıyordu. O'na, "Sen de O'nun öğrencilerinden değil misin?" dediler. "Hayır, değilim" diyerek inkâr etti. Başkâhinin kölelerinden biri, Petrus'un, kulağını kestiği adamın akrabasıydı. Bu köle Petrus'a,

"Bahçede, seni O'nunla birlikte görmedim mi?" diye sordu. Petrus yine inkâr etti ve tam o anda horoz öttü(Yuhanna 18:25-27).

İsa, vali Pilatus'un önünde

Sabah erkenden Yahudiler İsa'yı Kayafa'nın yanından alarak vali konağına götürdüler. Dinsel kuralları bozmamak ve Fısıh yemeğini yiyebilmek için kendileri vali konağına girmediler. Bunun üzerine Pilatus dışarı çıkıp yanlarına geldi. "Bu adamı neyle suçluyorsunuz?" diye sordu. Ona şu karşılığı verdiler: "Bu adam kötülük eden biri olmasaydı, O'nu sana getirmezdik." Pilatus onlara, "O'nu siz alın, kendi yasanıza göre yargılayın" dedi. Yahudiler, "Bizim hiç kimseyi ölüm cezasına çarptırmaya yetkimiz yok" dediler.

Bu şeyler, İsa'nın nasıl öleceğini belirtmek için söylediği sözler yerine gelsin diye oldu. Pilatus yine vali konağına girdi. İsa'yı çağırıp O'na, "Sen Yahudilerin kralı mısın?" diye sordu. İsa şöyle karşılık verdi: "Bunu kendiliğinden mi söylüyorsun, yoksa benim hakkımda başkaları mı sana söyledi?" Pilatus, "Ben Yahudi miyim?" dedi. "Seni bana kendi ulusun ve başkâhinlerin teslim ettiler. Ne yaptın?" İsa, "Benim krallığım bu dünyadan değildir" diye karşılık verdi. "Krallığım bu dünyadan olsaydı, yandaşlarım, Yahudilere teslim edilmemem için savaşırıldır. Oysa benim krallığım buradan değildir." Pilatus, "Demek sen bir kralısın, öyle mi?" dedi.

İsa, "Söylediğin gibi, ben kralım" karşılığını verdi. "Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum, bunun için dünyaya geldim. Gerçekten yana olan herkes benim sesimi işitir." Pilatus O'na, "Gerçek nedir?" diye sordu. Bunu söyledikten sonra Pilatus yine dışarıya, Yahudilerin yanına çıktı. Onlara, "Ben O'nda hiçbir suç görmüyorum" dedi. "Ama sizin bir geleneğiniz var, her Fısıh bayramında sizin için birini salıveriyorum. Yahudilerin Kralını sizin için salıvermemi ister misiniz?" Onlar yine, "Bu adamı değil, Barabas'ı isteriz!" diye bağıştılar. Oysa Barabas bir hayduttu(Yuhanna 18:28-40).

İsa ölüme mahkûm ediliyor

O zaman Pilatus İsa'yı tutup kamçılattı. Askerler de dikenlerden bir taç örüp O'nun başına geçirdiler. Sonra O'na mor renkte bir kaftan giydirdiler. önüne geliyor, "Yaşa, ey Yahudilerin Kralı!" diyor, yüzüne tokat atıyorlardı. Pilatus yine dışarı çıktı. Yahudilere, "İşte, O'nu dışarıya, size getiriyorum. O'nda hiçbir suç bulmadığımı bilirsiniz" dedi. Böylece İsa, başındaki dikenli taç ve üzerindeki mor kaftanla dışarı çıktı. Pilatus onlara, "İşte o adam!" dedi.

Başkâhinler ve görevliler İsa'yı görünce, "çarmıha ger, çarmıha ger!" diye bağırıldılar. Pilatus, "O'nu kendiniz alın, çarmıha gerin!" dedi. "Ben O'nda bir suç görmüyorum!" Yahudiler şu karşılığı verdiler: "Bizim bir yasamız var, o yasaya göre O'nun ölmesi gerekir. çünkü kendisinin Tanrı Oğlu olduğunu ileri sürüyor." Pilatus bu sözü işitince daha çok korktu. Yine vali konağına girip İsa'ya, "Sen nereden geliyorsun?" diye sordu. İsa ona cevap vermedi. Pilatus, "Benimle konuşmayacak mısın?" dedi. "Seni salıvermeye yetkim olduğu gibi, çarmıha germeye de yetkim olduğunu bilmiyor musun?"

İsa, "Sana gökten verilmemiş olsaydı, benim üzerimde hiçbir yetkin olmazdı" diye karşılık verdi. "Bu nedenle beni sana teslim edenin günahı daha büyüktür." Bunun üzerine Pilatus İsa'yı salıvermek istedi. Ama Yahudiler, "Bu adamı salıverirsen, Sezar'ın dostu değilsin!" diye bağıştılar. "Kral olduğunu ileri süren herkes Sezar'a karşı gelmiş olur." Pilatus bu sözleri işitince İsa'yı dışarı çıkardı. Taş Döşeme - İbranicede Gabbata - denilen yerde yargı kürsüsüne oturdu. O gün Fısıh bayramına hazırlık günüydü. Saat on iki sularıydı. Pilatus Yahudilere, "İşte, sizin Kralınız!" dedi.

Onlar, "Yok et O'nu! Yok et, çarmıha ger!" diye bağıştılar. Pilatus, "Kralınızı mı çarmıha gereyim?" diye sordu. Başkâhinler, "Sezar'dan başka kralımız yok!" karşılığını verdiler. Bunun üzerine Pilatus İsa'yı, çarmıha gerilmek üzere onlara teslim etti(Yuhanna 19:1-16).

İsa çarmıha geriliyor

Askerler İsa'yı alıp götürdüler. İsa çarmıhını kendisi taşıyıp Kafatası - İbranicede Golgota - denilen yere çıktı. O'nu orada çarmıha gerdiler. O'nunla birlikte iki kişiyi daha, İsa ortada, onlar da iki yanında olmak üzere çarmıha gerdiler. Pilatus bir de yafta yazıp çarmıhın üzerine astırdı. Yaftada şöyle yazılıydı:

'NASIRALI İSA - YAHUDİLERİN KRALI.'

İsa'nın çarmıha gerildiği yer kente yakındı. Böylece İbranice, Latince ve Grekçe yazılmış olan bu yaftayı Yahudilerin birçoğu okudu. Bu yüzden Yahudilerin başkâhinleri Pilatus'a, "'Yahudilerin Kralı' diye yazma" dediler. "Kendisi, 'Ben Yahudilerin Kralıyım dedi' diye yaz." Pilatus, "Ne yazdımsa, yazdım" karşılığını verdi. Askerler İsa'yı çarmıha gerdikten sonra O'nun giysilerini aldılar. Her birine birer pay düşecek biçimde dört parçaya böldüler. Mintanını da aldılar. Mintan boydan boya dikişsiz bir dokumaydı. Birbirlerine, "Bunu yırtmayalım" dediler, "kimin olacak diye kura çekelim."

Bu olay, şu Kutsal Yazı yerine gelsin diye oldu: "Giysilerimi aralarında paylaştılar, elbisem üzerine kura çektiler." Bunları askerler yaptı. İsa'nın çarmıhının yanında ise annesi, annesinin kız kardeşi, Klop'a'nın karısı Meryem ve Mecdelli Meryem duruyordu. İsa, annesiyle sevdiği öğrencinin yakınında durduğunu görünce annesine, "Anne işte oğlun!" dedi. Sonra öğrenciye, "İşte, annen!" dedi. O andan itibaren öğrenci, Meryem'i kendi evine aldı(Yuhanna 19:17-27).

İsa'nın ölümü

Daha sonra İsa, her şeyin artık tamamlandığını bilerek Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için, "Susadım!" dedi. Orada ekşimiş üzüm suyu dolu bir kap vardı. üzüm suyuna batırılmış bir sünger zufa * dalına takarak O'nun ağızına uzattılar. İsa üzüm suyunu tadınca, "Tamamlandı!" dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti.

Yahudiler Pilatus'tan çarmıha gerilmiş adamların bacaklarının kırılmasını ve cesetlerin kaldırılmasını istediler. Hazırlık günü olduğundan, cesetlerin Sept günü çarmıhta

kalmasını istemiyorlardı. çünkü o Sept günü büyük bayramdı. Bunun üzerine askerler gidip birinci adamın, sonra da İsa'yla birlikte çarمیha gerilmiş olan öteki adamın bacaklarını kırdılar. Ama İsa'ya gelince O'nun ölmüş olduğunu gördüler. Onun için bacaklarını kırmadılar. Bununla birlikte, askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı. Bunu gören adam tanıklık etmiştir ve tanıklığı doğrudur. Doğruyu söylediğini bilir. Siz de iman edesiniz diye tanıklık etmiştir. Bunlar, "O'nun bir tek kemiği kırılmayacaktır" diyen Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için olmuştur. Yine başka bir Yazı'da, "Bedenini deştikleri adama bakacaklar" deniyor(Yuhanna 19:28-37).

İsa'nın gömülmesi

Bundan sonra Aramatyalı Yusuf, İsa'nın cesedini kaldırmak için Pilatus'a başvurdu. Yusuf, İsa'nın öğrencisiydi, ama Yahudilerden korktuğundan bunu gizli tutuyordu. Pilatus izin verince, Yusuf gelip İsa'nın cesedini kaldırdı. Daha önce geceleyin İsa'nın yanına gelmiş olan Nikodimus de otuz litre kadar karışık mür ve sarısabır özü alarak geldi. İkisi, İsa'nın cesedini alıp Yahudilerin gömme geleneğine uygun olarak onu baharatla keten bezlere sardılar. İsa'nın çarمیha gerildiği yerde bir bahçe, bu bahçenin içinde de henüz hiç kimsenin konulmadığı yeni bir mezar vardı. O gün Yahudilerin Hazırlık günüydü. Mezar da yakın olduğundan İsa'yı oraya koydular(Yuhanna 19:38-42).

İsa'nın dirilişi

Haftanın ilk günü erkenden, ortalık daha karanlıkken Mecdelli Meryem mezara gitti. Taşın mezarın girişinden kaldırılmış olduğunu gördü. Koşarak Simun Petrus'a ve İsa'nın sevdiği öbür öğrenciye geldi. Onlara, "Rab'bi mezardan almışlar, nereye koyduklarını da bilmiyoruz" dedi. Bunun üzerine Petrus'la öteki öğrenci dışarı çıkıp mezara doğru gittiler. İkisi birlikte koşuyordu. Ama öteki öğrenci Petrus'tan daha hızlı koşarak mezara önce vardı. Eğilip içeri baktı, keten bezleri yerde serili gördü, ama içeri girmedi. Ardından Simun Petrus geldi ve mezara girdi. Yerde duran bezleri ve İsa'nın başına sarılmış olan mendili gördü. Mendil, keten bezlerle birlikte değildi, ayrı bir yerde dürülmüş duruyordu. O zaman mezara ilk varan öteki öğrenci de içeri girdi. Olanları gördü ve iman etti. İsa'nın ölümden dirilmesi gerektiğini belirten Kutsal Yazı'yı henüz anlamamışlardı(Yuhanna 20:1-9).

İsa, Mecdelli Meryem'e görünüyor

Bundan sonra öğrenciler yine evlerine döndüler. Meryem ise mezarın dışında durmuş ağlıyordu. Ağlarken eğilip mezarın içine baktı. Beyazlara bürünmüş iki melek gördü; biri İsa'nın cesedinin yattığı yerin başucunda, öteki ayakucunda oturuyordu. Meryem'e, "Kadın, niçin ağlıyorsun?" diye sordular. Meryem, "Rabbimi almışlar" dedi. "O'nu nereye koyduklarını bilmiyorum." Bunları söyledikten sonra arkasına döndü, İsa'nın orada, ayakta durduğunu gördü. Ama O'nun İsa olduğunu anlamadı. İsa, "Kadın, niçin ağlıyorsun?" dedi. "Kimi arıyorsun?" Meryem O'nu bahçıvan sanarak, "Efendim" dedi, "eğer O'nu sen götürdünse, nereye koyduğunu bana söyle de gidip O'nu alayım." İsa ona, "Meryem!" dedi. O da döndü, İsa'ya Aramice, "Rabbuni!" dedi. Rabbuni,

'öğretmenim' demektir. İsa, "Bana dokunma!" dedi. "çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, 'Benim Babamın ve sizin Babanızın, benim Tanrımın ve sizin Tanrınızın yanına çıkıyorum.'" Mecdelli Meryem öğrencilerin yanına gitti. Onlara, "Rab'bi gördüm!" dedi. Sonra Rab'bin kendisine söylediklerini onlara anlattı(Yuhanna 20:10-18).

İsa öğrencilerine görünüyor

Haftanın o ilk günü akşam olunca, öğrencilerin Yahudilerden korkusu nedeniyle buldukları yerin kapıları kapalıyken İsa geldi, ortalarında durup onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve böğrünü gösterdi. öğrenciler Rab'bi görünce sevindiler. İsa yine onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum." Bunu söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek, "Kutsal Ruh'u alın!" dedi. "Kimin günahlarını bağışlarsanız, bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız, bağışlanmamış kalır"(Yuhanna 20:19-23).

İsa Tomas'a görünüyor

Onikilerden biri, İkiz diye anılan Tomas, İsa geldiğinde onlarla birlikte değildi. öbür öğrenciler ona, "Biz Rab'bi gördük!" dediler. Tomas ise, "O'nun ellerinde çivilerin izini görmedikçe, çivilerin izine parmağımla dokunmadıkça ve elimi böğrüne sokmadıkça inanmam" dedi. Sekiz gün sonra İsa'nın öğrencileri yine evdeydiler. Tomas da onlarla birlikteydi. Kapılar kapalıyken İsa gelip ortalarında durdu, "Size esenlik olsun!" dedi. Sonra Tomas'a, "Parmağını uzat" dedi, "ellerime bak, elini uzat, böğrüne koy. İmansız olma, imanlı ol!" Tomas O'na, "Rabbim ve Tanrım!" diye cevap verdi. İsa ona, "Beni gördüğün için mi iman ettin?" dedi. "Görmeden iman edenlere ne mutlu!"(Yuhanna 20:24-29).

Kim haklıdır?

Okuduğunuz bu sözler, İsa'nın yeryüzündeki son günlerinin Tanrı tarafından yetkilendirilmiş en güvenilir ve en ayrıntılı kayıtlardır. Bunun yanı sıra, yine o aynı çağdan kalan ve o günlerde yaşanan bu olayları doğrulayan daha birçok kaynak döküman bulunmaktadır. Tüm bu tarihsel dökümanların tanıklığına karşın İsa'nın haç üzerinde öldüğünü hâlâ birçokları inkâr ediyor. Bunun gerisindeki mantığı anlamak zor değil. "Tanrı sevgili Peygamberlerinin öldürülmesine izin verir mi hiç? Gücü her şeye yeten Tanrı İsa'yı ölümden kurtarmalıydı. Bunun için İsa'ya benzeyen birini haça gerdiler. İsa ise göğe alındı..." diyorlar. Bu temelsiz itirazlara birazdan kısa da olsa değineceğiz. Vatandaşlarımız arasında yine yaygın olan diğer bir kanı var: çarmıhın insana hemen haçlı seferlerini anımsatması... Bu kanıyı biz de doğruluyoruz. Zira Orta çağın sözde Hıristiyan orduları, silahlarındaki şimdi artık simgeleşmiş haç işareti taşırlardı. Orta çağın karanlık dönemlerinde meydana gelmiş bu politik olayları biz de kınıyor, Tanrı'nın isteği dışında ve gerçek Hıristiyanlıkla kesinlikle bağdaşmayan olaylar

olarak da değerlendiriyoruz. Bir din kolaylıkla yozlaşabilir. Mesih inancı, yürekte yaşanması gereken bir inançtır. Kişi yüreğini açmadan sırf şekilsel ve törensel bir çabayla bu inancı yaşayamaz. Mesih'in gösterdiği yolun dışına çıkmış kilise toplulukları çoktur. Bu yozlaşan kiliselere bakarak, Mesih'in hiç değişmemiş güçlü öğretilerini yabana atmamalıyız. çünkü gerçek bir Mesih inancısı İsa'nın sevgisi ve O'nun, "Düşmanlarınızı sevin!" ilkesi dışında kalan ve kötü kimseler tarafından işlenen her çeşit haksızlık ve yolsuzlukları kınar ve kesinlikle reddeder.

Yeryüzünün bütün insanları, ister Hıristiyan diye bilinen ülkelerdekiler, ister Müslüman ülkelerindekiler, Tanrı'nın Sözlerini duyarak bunlara uymakla sorumludurlar. Bu nedenle Tanrı'nın değişmez Sözü olan Kutsal İncil'e karşı bizde var olan her çeşit önyargının atılması gerekmektedir.

İncil'i kaleme alan resullerin yaklaşık üç buçuk yıl gece gündüz İsa'yla birlikte olduklarını, O'nun ölümünü çevreleyen bütün olayları gördüklerini ve tüm bunları Tanrı'nın vahyi ile yazdıklarını unutmamamız gerekir. Biraz önce okuduğumuz Zebedi'nin oğlu Yuhanna, Rabbin açıklamasıyla yazdığı bu kayıtlarda, İsa'yı ölümünü çevreleyen olaylar sırasında gören ve tüm gelişmelerden haberdar olan üç kişiden söz etmektedir.

Resul Yuhanna İsa'yla son defa konuştuğunda çarmıhın dibinde, aşağıdaydı. Birkaç saate kadar Yahudilerin Sept günü başlayacağı için, ölüm cezası yemiş mahkûmların çarmıhta canlı olarak bırakılmamaları gerekiyordu. Bu nedenle hepsinin bir an önce öldürülmeleri emredildi. Yuhanna'nın verdiği tanıklığa göre,

"İsa'ya gelince O'nun ölmüş olduğunu gördüler... Askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı. Bunu gören adam tanıklık etmiştir ve tanıklığı doğrudur. Doğru söylediğini bilir. Siz de iman edesiniz diye tanıklık etmiştir."

Bu olaydan kısa bir zaman sonra Arimateyalı Yusuf adlı Yahudilerin ileri gelenlerinden biri İsa'nın cesedini alıp kendisine ait mezarlardan birine gömmek için zamanın Roma valisi Pilatus'tan izin istedi. Yusuf'a Nikodimus adlı din adamı da eşlik etti. Bu Nikodimus bundan daha önce bir akşam İsa'nın yanına gelmiş, O'nunla ruhsal konular üzerinde uzun uzadıya sohbet etmişti. Bu kişiler İsa'nın öldüğünden yüzde yüz emindiler. İsa'yı başka birisiyle karıştıramazlardı. ölen kişi o aynı İsa'ydı. O kişinin İsa'ya benzetilmiş bir başka kimse olduğunu iddia etmek yersiz ve boşdur. Hele hele bunu yüce Tanrı'nın yaptığını söylemek, Tanrı'yı hilekârlıkla suçlamak olur ki, böyle bir iddiayı biz kesinlikle kabul edemeyiz!

üçüncü tanığımız, daha sonraları "şüpheci" diye adlandırılan Tomas'tır. İsa ölüp üç gün sonra dirildiğinde Tomas bu habere ilkin inanmak istememiş, ama sonra İsa'yı yüzyüze görse ve ellerini O'nun böğründeki ve ellerindeki delik izlerine değdirse ancak o zaman inanabileceğini söylemişti. Nitekim İsa ona da göründü. Tomas çok iyi bildiği kendi öğretmenini diri olarak gördüğü zaman O'nu başkasına benzetmedi. İsa o aynı kişiydi. Tomas aldanmadı. şüphesini İsa'nın ellerine ve böğrüne dokunarak giderdi.

Bu kısa mektubumuzu aldığımız bu birkaç tanıklığın dışında yine İncil'de yer alan daha birçok tanıklık bulunmaktadır. Ve yine şu gerçeği unutmayalım: İsa'nın öğrencilerinin hemen hemen hepsi, İsa'nın ölümden dirildiğini vaaz ettikleri için öldürüldüler. Bir yalan uğruna bile bile ölüme gidecek kadar akılsız değildiler. İncil'den gelen bu gerçeklerin yanı sıra Hristiyan olmayan tarihçiler de İsa adında birinin Fısıh arifesinde haça gerilerek öldürüldüğünü yazmışlardır. (Bunlar arasında ünlü Kornelyus, Takitus, Yosefus, Mara Bar Serapion sayılabilir.)

Daha başka dökümanları sıralamak sıkıcı olabilir. üstelik en önemli delil şudur ki, Tanrı'nın birçok peygamber aracılığıyla önceden söylediği Mesih'in ölümüyle ilgili önbildirilerin hepsi İsa Mesih'in hayatında birer birer gerçekleşmiştir. Nitekim İncil sayfalarında sürekli olarak "Bu, Kutsal Yazı yerine gelsin diye gerçekleşti" sözüyle karşılaşmamız bu yüzdendir. İncil'in Kendisinden ve Hristiyan olmayan kaynaklardan gelen tanıklıklarla birlikte İsa'nın ölümüne Tanrı'nın bulunduğu tanıklığı da göz önünde bulundurmalıyız.

İsa Mesih ölmüş ve ölümden üç gün sonra dirilmiştir. Bu bir gerçektir! Yüce Tanrı günahlı insanı bağışlamak için yüce hikmetinde bu yöntemi belirlemiştir. Tanrı'nın belirlediği ve gerçekleştirdiği bu olayı hiçbir şey değiştiremez! İsa o günün İsrail'indeki Büyük Roma İmparatorluğunun temsilcisi Vali Pilatus'un karşısına getirildiğinde Pilatus O'na şöyle dedi: "Seni salıvermeye yetkim olduğu gibi çarmıha germeye de yetkim olduğunu bilmiyor musun?" İsa, "Sana gökten (Tanrı'dan) verilmemiş olsaydı, benim üzerimde hiçbir yetkin olmazdı" diye karşılık verdi. Buradan da anlaşılacağı gibi, İsa'nın başına her ne gelmişse yüce Tanrı'nın isteğiyle gelmiştir. İsa her ne kadar insanlar tarafından öldürüldüyse de, O'nun ölümü kötü güçlerin bir zaferi, fanatik dincilerin bir başarısı değildir. İsa'nın ölümü, Tanrı'nın zamansız çağlar öncesinden belirlediği yüce bir olaydır!

Peki ama İsa'nın ölmesinin gereği neydi?

Hatırlarsınız, bundan önceki iki mektubumuzda yüreğimizin kötülüğe eğilimli olduğunu ve Tanrı'nın bizden istediği kutsallık aşamasından çok uzaklarda olduğumuzu görmüştük. Bu gerçeklere göre biz kendi gücümüzle kurtulamayız. Tanrı'nın cennetine kendi başarımız sonucu giremeyiz! Son günde yargılanacağımız zaman hiçbir kimse kendi dindarlığı, gücü ve iyilikleriyle doğru sayılmayacak! çünkü hem günah işlediğimizi hem de kendi başımıza kutsal bir hayat yaşayamadığımızı yüreğimizin derinliklerinde gayet iyi biliyoruz. Kutsal Kitap şöyle der:

"çünkü Yasanın (Tanrı'nın şeriatinin) her dediğini yerine getiren, ama tek bir noktada ondan sapan kişi bütün yasaya karşı suçlu olur... Bu nedenle, yapılması gereken iyi ve doğru şeyi bilip te bunu yapmayan kişiye bu tutumu günahdır."

Kim bilir, belki de siz kendi çapınızda dindar bir adamsınız ve dininizin gerektirdiği işleri yerine getirmekle Allah'ın rızasını alacağınızı sanıyorsunuz. Tanrı'ya tapınmak, insan kardeşine iyi davranmak, kötülükten kaçınmak ve yalan söylememek gibi şeyler aslında çok iyi şeylerdir. Ama bütün bunlar sadece iştirler, yani ameldirler. Dinsel işler bize

kurtuluşumuz açısından bir yarar getirmezler. Ne de bunlar işlediğimiz günahları siler! Belki şaşırdınız, belki de söylediklerimi yanlış olarak niteliyorsunuz; ama doğru. Yüce Tanrı önünde kendimizi kandırmayalım. Bakın, İsa şöyle bir örnek verdi:

"Hangi birinizin çif süren ya da çobanlık eden bir kölesi olur da, tarladan dönüşünde ona, 'çabuk gel, sofraya otur' der? Tersine ona, 'Yemeğimi hazırla, kuşağını bağla ve ben yiyip içerken bana hizmet et. Ondan sonra da sen yiyip içersin' demez mi? Kendisine verdiği buyrukları yerine getirdi diye köleye teşekkür eder mi? Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin."

Tanrı'nın bize vermiş olduğu buyruklar Kendisini yüceltmekten çok, bizim kendi iyiliğimiz, kendi fiziksel ve ruhsal sağlığımız için verilmişlerdir. Bunlar birbirimize zarar vermememiz ve de Tanrı'dan uzaklaşarak günaha yaşamamamız için verilen bir tür denetleme kurallarıdır. Burada çok önemli bir konu daha var: Sevap konusu... Kutsal Kitap'ta "sevap" diye bir kavramdan kesinlikle söz edilmemektedir. İyilik işlerimiz, yaptığımız hayırlar bizi Tanrı önünde doğru çıkaracak güçte ve özellikte değildirler. Eğer cennete kendi iyiliklerimizin çokluğuna göre gitmeyi umuyorsak tamamen yanılıyoruz.

Eyup Peygamber bu konuyu kavradığında şöyle demişti:

"Tanrı önünde insan nasıl haklı çıkabilir?.. Haklı olsam da O'na cevap vermem... şefaatçime yalvarırım... Kendimi doğru saysam da, ağzım beni mahkûm eder..."

Zebur'da da Davut Peygamber bu aynı konuda şunları yazmıştır:

"Kulunla muhakemeye girme, çünkü yaşayanlardan hiçbiri Senin önünde haklı çıkmaz!"

İncil'de de aynı konuda şu sözlerle karşılaşırız:

"Kutsal Yasa'da (şeriatte) söylenen her şeyin, her ağzın kapanması ve bütün dünyanın Tanrı'ya hesap vermesi için bu yasanın yönetiminde bulunanlara söylediğini biliriz. Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır."

Biz kendi kendimizi kurtaramayız; ama Tanrı bizi kurtarabilir. Bu noktayı çok iyi kavramamız gerekiyor. Kendi kurtuluşumuzu sağlamak amacıyla sarıldığımız bütün çürük dalları bırakmalı ve sadece Tanrı'nın hazırladığı ve gerçekleştirdiği kurtuluşu kabul etmeliyiz. Bunu kesinlikle yapmamız gerekiyor; çünkü bunun dışında bir başka kurtuluş yolu yoktur! Tanrının belirlemiş olduğu kutsallık aşamasına gelemememiz, Tanrı'dan tamamen koptuk, uzaklara atıldık ve unutulduk anlamına gelmez. Hamdolsun, yüce Tanrı bizim yapamadığımız şeyleri bizim yerimize Kendisi yapmıştır. O biz günahlıları kurtarmak amacıyla bir tasarı hazırlamış ve bu tasarısını İsa Mesih aracılığıyla en mükemmel bir şekilde gerçekleştirmiştir.

Kutsal Ruh'un girişimi sonucunda yeryüzünde ilk kez yüzde yüz kutsal bir kişinin doğumu gerçekleşti. İsa Mesih bütün din kitaplarının da onayladığı gibi, yeryüzünde günahsız yaşamış tek insandır. Bu açıdan İsa, kutsal yaşayış ve erdemleriyle Tanrı'yı hoşnut edebilen tek insan olarak nitelenebilir. O, günahsız, lekesiz ve kusursuz kuzu niteliğinde yerimize kurban olsun diye Tanrı tarafından dünyamıza gönderildi. İncil bu konuyu şöyle öğretir:

"şimdiyse Yasa'dan bağımsız olarak Tanrı'nın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve peygamberler buna tanıklık etti. Tanrı, insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar. Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayırım yoktur. çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar, İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Tanrı Mesih'i, kanına olan imanla günahların bağışlanması için kurban olarak sundu ve böylece adaletini gösterdi. çünkü sabrederek, daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı.

Öyleyse neyle övünebiliriz? Hiçbir şeyle! Hangi ilkeye dayanarak? Yasa'yı yerine getirme ilkesine mi? Hayır, iman ilkesine. çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yapmakla değil, imanla aklandığı kanısındayız."

İşte İsa, sizin ve benim bütün günahlarımızı bağışlatmak için acı çekmiştir. Suç ve günahlarımızın gerektirdiği cezayı ve Tanrı'nın bunlar üzerine gelmesi gereken öfkesini kendi üzerine alarak haç üzerinde ölmüştür. ölümden dirilmekle de iman edenler için sonsuz yaşam ve bağışlanma kaynağı olmuştur.

Biraz önce okuduğumuz gibi İsa, ölmek üzereyken "TAMAMLANDI" demişti. Tamamlanan şey neydi? Bu şey Tanrı'nın bizi kabul etmesi için şart koştuğu şeylerin İsa tarafından yerine getirilişidir. Bu açıdan bizim için yapacak birşey kalmamıştır. Bunu söylerken artık Tanrı'ya tapınmayalım, gönlümüzce yaşayalım ve insan kardeşimize artık iyilik etmeyelim demek istemiyorum. Kesinlikle böyle bir düşüncem yok. Benim söylemek istediğim bambaşka bir şey. Biz öldükten sonra Tanrı'nın bizi cennetine kabul etmesi için şimdi yapacağımız bir iş kalmamıştır. Yapılacak herşeyi İsa bizim için yapmıştır. İsa Mesih dünyanın bütün suç ve günahlarını, dolayısıyla kendisine iman edenleri bağışlamak için Tanrı tarafından görevlendirilmiş kusursuz bir Kurbandır!

O, ölümüyle günahlarımızın kesin bir şekilde ve sonsuzlarca bağışlanmasını sağlamıştır. ölümden dirilmesiyle de Tanrı'nın istediği seviyede yaşanabilen yeni bir yaşam gücü ve isteği sunmuştur. Yeremya Peygamber İsa'dan yüzlerce yıl önce bu olayları vahiy yoluyla gördüğü zaman şöyle bir peygamberlikte bulunmuştur:

"Rab diyor: 'O günlerden sonra onlarla yapacağım antlaşma şudur: Yasalarımı onların yüreklerine koyacağım. Bunları zihinlerine yazacağım. Onların günahlarını ve suçlarını anmayacağım.'"

Görüleceği gibi, Tanrı'ya İsa aracılığıyla yaklaşan ve O'na iman eden kişinin bütün günahları kesin aflık sağlayan mükemmel kurban İsa'nın ölümüyle bağışlanmış

durumdadır. Bu nedenle artık başka bir kurban, başka bir sunuya, sevaba ya da fedakârlığa gerek kalmamıştır. Artık öldükten sonra Tanrı'nın cennetine girip giremeyeceğimizi şimdiden bilebiliriz.

İsa'ya iman eden kişi yargı görmez. Bu kişi için cennet hayatı şimdiden başlamıştır. çünkü İsa kendisine iman eden bir kimseyi asla geri çevirmez.

Rab suç ve günahlarımızı bir daha anmayacak. Ama bunun için kesinlikle İsa'nın tarafında olmamız gerekmektedir. Tanrı'nın İsa Mesih'te hazırlayıp sunduğu sonsuz kurtuluş armağanını kabul etmek zorundayız. İşte o zaman yargı olmayacak. İsa'ya iman etmez, O'nun kefareti olarak ölüme boşalttığı kutsal kanı hor görürsek, bizim için kurtuluş bir daha mümkün olamaz. Bırakalım, hayatımızı İsa yönlendirsin. O bize birçok ruhsal bereket vaad etmiştir. Bunları imanla isteyelim. Dua edelim. O zaman Tanrı da Kendi payına düşeni yapacak; yüreklerimizi kurtuluşumuzun sevinciyle dolduracak ve bizi teselli edecektir. Biz de bundan böyle kendi bencil çıkarlarımız peşinde koşarak değil, ama İsa'ya şükredecek ve O'nun bu yüce sevgisi ve kurtuluş müjdesini başkalarıyla paylaşarak yaşayacağız.

Mektubumuzun başındaki Kutsal Kitap'tan yaptığımız alıntılarını bir kez daha okuduktan sonra aşağıdaki küçük yoklamayı tamamlayarak adresimize yollayınız.

Lütfen anketi doldurup bize gönderin!

YOKLAMA: DİNİN ÖTESİNDE 4 (isg)

(Sizce doğru olan cevapları işaretleyiniz.)

1- İsa çarmıh üzerinde,

- A. öldü
- B. ölmedi

2- İsa'nın ölümü,

- A. bir tesadüftü
- B. Yüce Tanrı tarafından çok önceden belirlenmişti
- C. bir yenilgidir

3- Kurtulmak için,

- A. bol bol hayır ve iyilik işleri işlemeliyiz
- B. gece gündüz ibadet etmeliyiz
- C. Tanrı'nın İsa Mesih'te sunduğu kurtuluş hediyesini imanla kabul etmeliyiz

4- İsa'nın ölüp dirilmesi,

- A. Kendisini göstermek içindi
- B. günahın gerektirdiği cezayı ödemek ve iman edenlere güç ve zafer vermek içindi
- C. insana bir örnekti

5- İsa'nın ölümünün günahlarımızın affı için tek yol olduğuna inanıyor musunuz?

- A. evet
- B. hayır

6- Tanrı'dan dua ederek İsa aracılığıyla sizi kabul etmesini ve bu yeni yaşamı size vermesini istiyor musunuz?

- A. evet
- B. hayır

7- Tanrı'nın sizi bağışlayıp size sonsuz yaşamı hediye ettiğini biliyor musunuz?

- A. evet
- B. hayır

* * *

Dinin Ötesinde Seresi 5. Bölüm

İsa Mesih İnanlıları

Değerli Arkadaş:

Nihayet "Dinin Ötesinde" serisinin son dersine geldik. Bundan önceki dört kursta şu konuları ele almıştık:

- 1 - İsa Mesih'in kimliği ve yaşamı.
- 2.- Baba Tanrı'ya kavuşma ihtiyacımız.
- 3.- İsa Kutsal Yasa'mın (şeriatın) ruhsal anlamını aydınlatır. Yasa karşısındaki suçluluğumuz bir Kurtarıcı'yı gerektirir.
- 4.- İsa'nın ölümü ve dirilişiyle gereken bu kurtuluş sağlandı.

Bu durumda, "İsa'ya bağlanan kişi nasıl yaşamalı?", "Kutsal Kitab'a göre gerçek bir Mesih inanlısının belirtileri ve özellikleri nelerdir?" şeklindeki sorulara cevap bulmamız gerek.

Günümüzde, bir çok yönden saptırılan 'Mesih inanlısı' ya da 'Hıristiyan' kelimesinin genel anlamı, halkın düşüncesinde esaslarından, yani İncil'deki gerçeklerden çok uzaktır. Konuyla ilgili olarak Tanrı'nın anlayışını kavramaya çalışmamız gerek.

En iyisi ilk Mesih inanlıları hakkında İncil'deki kaydın iki bölümünü okuyalım:

ELÇİLERİN İŞLERİ Bölüm 1 ve 2

'Ey Teofilos, İlk kitabımda İsa'nın yapıp öğretmeye başladığı her şeyi, seçmiş olduğu elçilere Kutsal Ruh aracılığıyla buyruklar verip yukarı alındığı güne dek olanları yazmıştım. İsa, ölüm acısını çektikten sonra birçok inandırıcı kanıtlarla elçilere dirilmiş olduğunu gösterdi. Kırk gün süreyle onlara görünerek Tanrı'nın Egemenliğine dair konuştu. Kendileriyle birlikte onlara şu buyruğu vermişti: "Kudüs'ten ayrılmayın, Baba'nın vermiş olduğu ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. şöyle ki, Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz."

İsa göğe alınıyor

Elçiler bir araya geldiklerinde İsa'ya şunu sordular: "Rab, İsrail'e egemenliği şimdi mi geri vereceksin?"

İsa onlara, "Baba'nın kendi yetkisiyle belirlemiş olduğu zamanları ve tarihleri sizin bilmenize izin yoktur" karşılığını verdi. "Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Kudüs'te, tüm Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bir bucağında benim tanıklarım olacaksınız."

İsa bunları söyledikten sonra, onların gözleri önünde yukarı alındı. Bir bulut O'nu alıp gözlerinin önünden uzaklaştırdı. İsa giderken onlar gözlerini göğe dikmiş bakıyorlardı. Tam o sırada beyaz giysiler içinde iki adam yanlarında beliriverdi. "Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz?" diye sordular. "Sizden göğe alınan bu İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir."

Matiya, Yahuda'nın yerine seçiliyor

Bundan sonra elçiler, Kudüs'ten yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki Zeytin dağından Kudüs'e döndüler. Kente girince kalmakta oldukları eve gidip üst kattaki odaya çıktılar. Petrus, Yuhanna, Yakup, Andrey'a, Filipus, Tomas, Bartalmay, Matta, Alfay oğlu Yakup, Yurtsever Simun ve Yakup oğlu Yahuda oradaydı. Bunların hepsi, İsa'nın annesi Meryem, diğer kadınlar ve İsa'nın kardeşleriyle tam bir birlik içinde sürekli dua ediyorlardı.

O günlerde Petrus, yaklaşık yüz yirmi kardeşten oluşan bir topluluğun ortasında ayağa kalkıp şöyle konuştu: "Kardeşler, Kutsal Ruh'un, İsa'yı tutuklayanlara kılavuzluk eden Yahuda ile ilgili olarak Davud'un ağzıyla önceden bildirdiği Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi gerekiyordu. Yahuda bizden biri sayılmış ve bu hizmette yerini almıştı."

Bu adam, yaptığı kötülüğün karşılığında aldığı ücretle bir tarla satın alındı. Sonra baş aşağı düştü, bedeni yarıldı ve bütün bağırsakları dışarı döküldü. Kudüs'te yaşayan herkes olayı duydu. Tarlaya kendi dillerinde "Kan tarlası" anlamına gelen 'Hakeldema' adını verdiler.

"Nitekim Mezmurlar kitabında şöyle yazılmıştır" dedi Petrus.

"O'nun konutu boş bırakılsın, içinde kimse oturmasın." Ve, 'O'nun görevini bir başkası üstlensin.' "Buna göre, Yahya'nın vaftiz döneminden başlayarak Rab İsa'nın, aramızdan yukarı alındığı güne değin bizimle birlikte geçirdiği bütün süre boyunca yanımızda bulunmuş olan adamlardan birinin, İsa'nın dirilişine tanıklık etmek üzere bize katılması gerekir."

Böylece iki kişiyi, Barsaba denilen ve Yustus olarak da bilinen Yusuf ile Matiya'yı önerdiler. Sonra şöyle dua ettiler: "Ya Rab, sen herkesin yüreğini bilirsin. Yahuda'nın, ait olduğu yere gitmek için bıraktığı bu hizmeti ve elçilik görevini üstlenmek üzere bu iki kişiden hangisini seçtiğini göster bize." Ardından bu iki kişiye kura çektiler; kura Matiya'ya çıktı.

Böylelikle Matiya on bir elçiye katıldı.

Kutsal Ruh'un gelişi

2 Pentikost günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu. Ansızın gökten güçlü bir yelin esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular. Ruh'un onları konuştuğu yabancı dillerde konuşmaya başladılar.

O sırada Kudüs'te, dünyanın her ülkesinden gelmiş dindar Yahudiler bulunuyordu. Bunlar sesi işittikleri zaman büyük bir kalabalık halinde toplandılar. Her biri kendi dilinde konuşulduğunu duyunca şaşakaldılar. Hayret ve şaşkınlık içinde, "Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi?" diye sordular. "Nasıl oluyor da her birimiz kendi ana dilimizi işitiyoruz? Aramızda Partlar, Medler, Elamlılar var.

Mezopotamya'da, Yahudiye ve Kapadokya'da, Pontus ve Asya'da, Friky ve Pamfilya'da, Mısır ve Libya'nın Kirene'ye yakın bölgelerinde yaşayanlar var. Hem öz Yahudi hem de Yahudiliğe dönme Romalı konuklar, Giritliler ve Araplar var aramızda. Ama her birimiz Tanrı'nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz."

Hepsi hayret ve şaşkınlık içinde birbirlerine, "Bunun anlamı ne?" diye sordular. Başkalarıysa, "Bunlar taze şarabı fazla kaçırılmış" diye alay ettiler.

Petrus'un konuşması

Bunun üzerine Onbirlerle birlikte ayağa kalkan Petrus yüksek sesle kalabalığa şöyle seslendi: "Ey Yahudiler ve Kudüs'te bulunan herkes, bu durumu size açıklayayım. Sözlerime kulak verin. Bu adamlar, sandığınız gibi sarhoş değiller. Saat daha sabahın dokuzu! bu gördüğünüz, Yoel peygamber aracılığıyla önceden bildirilen olaydır: 'Son günlerde, diyor Tanrı, tüm insanların üzerine Ruhumdan dökeceğim. Oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecekler. Gençleriniz görümler görecek, yaşlılarınız da düşler görecekler. O günlerde gerek erkek gerek kadın, kullarımın üzerine de Ruhumdan dökeceğim, onlar da peygamberlik edecekler. Yukarıda, gökyüzünde harikalar yaratacağım. Aşağıda, yeryüzünde belirtiler, kan, ateş ve duman bulutları görülecek, Rab'bin büyük ve görkemli günü gelmeden önce güneş karanlığa, ay da kan rengine dönecek. O zaman Rab'be yakaran herkes kurtulacaktır.'

Ey İsrailier, şu sözleri dinleyin: bildiğiniz gibi Nasıralı İsa, Tanrı'nın, kendisi aracılığıyla aranızda yaptığı mucizeler, harikalar ve belirtilerle kimliği kanıtlanmış bir kişidir. Tanrı'nın önceden belirlenmiş amacı ve önbilgisi uyarınca elinize teslim edilen bu adamı, yasa tanımaz kişilerin eliyle çarmıha çivileyip öldürdünüz. Tanrı ise, ölüm acılarına son vererek O'nu diriltti. çünkü O'nun ölümüne tutsak kalması olanaksızdı. O'nunla ilgili olarak Davut şöyle der: 'Rab'bi her zaman önümde gördüm, O benim sağımda durduğu için sarsılmam. Bu nedenle yüreğim mutlu, dilim sevinçlidir. Dahası, bedenim de umut içinde yaşayacak. çünkü sen canımı ölümler diyarına terketmeyeceksin, Kutsalını çürümeye bırakmayacaksın Yaşam yollarını bana öğrettin; varlığını beni sevinçle dolduracaksın.'

Kardeşler, size açıkça söyleyebilirim ki, büyük atamız Davut öldü, gömüldü, mezarı da bugüne dek burada duruyor. Davut bir peygamberdi ve soyundan gelen birini tahtına

oturtacağına dair Tanrı'nın kendisine bir antla söz verdiğini biliyordu. Geleceği görerek Mesih'in ölümden dirilişine ilişkin şunları söyledi: 'O, ölümler diyarına terkedilmedi, bedeni de çürümedi.' Tanrı bu İsa'yı ölümden diriltti ve biz hepimiz bunun tanıklarımız. O, Tanrı'nın sağına yüceltilmiş, vaadedilen Kutsal Ruh'u Baba'dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh'u üzerimize dökmüştür. Davut, kendisi göklere çıkmadığı halde şöyle der: 'Rab Rabbime dedi ki, Ben düşmanlarını senin ayaklarının altına serinceye dek, sağımda otur.'

Böylelikle tüm İsrail halkı şunu kesinlikle bilsin: Tanrı, sizin çarmıha gerdiğiniz bu İsa'yı hem Rab hem Mesih yapmıştır."

Bu sözleri duyanlar, yüreklerine bir hançer saplanmış gibi oldular. Petrus ve öbür elçilere, "Kardeşler, ne yapmalıyız?" diye sordular.

Petrus onlara şu karşılığı verdi: "Günahlarınızın bağışlanması için tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun. Böylece, Kutsal Ruh armağanını alacaksınız. Bu vaat size, çocuklarınıza ve uzakta olanların hepsine, Tanrımız olan Rab'bin kendisine çağıracağı herkese yöneliktir."

Petrus daha birçok sözlerle onları uyardı. "Kendinizi bu sapık kuşaktan kurtarın!" diye yalvardı. Onun sözünü benimseyenler vaftiz oldu. O gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı. Bunlar kendilerini elçilerin öğretilişine, beraberliğe, ekmek bölmeye ve duaya adanmışlar. İmanlılar arasındaki birlik inanmayanları bir korku sarmıştı. Elçilerin aracılığıyla birçok harikalar ve mucizeler yapıyordu. İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı. Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Tüm halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları onların arasına katıyordu.

Yüce Tanrı insanı yarattığında, İnsanlık tarihindeki olaylar zincirini de önceden saptamıştır. özellikle insanların Kendisine dönmeleri konusunda verdiği çağrıyla ilgili olarak belirli çağlar ve dönemler belirlemiştir.

İsa'nın dünyanın sonu için yeryüzüne tekrar geleceği bilinen bir gerçektir. Yüce Tanrı İsa'nın göğe alınışıyla yeryüzüne tekrar gelişi arasındaki bu dönem içerisinde ne gibi ruhsal bir düzen yaşanacağını belirleyerek bunu yürürlüğe koymuştur.

İsa yeryüzünden ayrıldıktan sonra izleyicilerini kendi başlarına yapayalnız bırakmadı. O Tanrı'nın Sözü olarak isteğini insanlara bildirmeye gelmişti. Bunu hem yeryüzünde yerine getirmiş, hem de yeryüzünden ayrıldıktan sonra devam ettirilmesini sağlamıştı.

Biraz önce okuduğumuz sözlerde İsa buyruklarını seçmiş olduğu elçilere emanet ederek onları kendi öğretişinin, ölümü ve dirilişinin tanıkları olmakla görevlendirdi. İsa'nın izleyicileri hangi çağda yaşamışlarsa bu görevi bağlılıkla yerine getirmişlerdir. Bu görevi yerine getirebilmeleri için kendi güçlerinin çok üstünde, göksel bir güç, Kutsal Ruh'un gücünü almışlardır. Kutsal Yazılar'da "Tanrı'nın yardımcıları" olarak adlandırılan bu elçiler öylesine önemli bir görev üstlenmişlerdi ki, onların yapacakları şeyler yüzlerce yıl öncesinden peygamberler tarafından göksel vahiy yoluyla Kutsal Yazılar'a geçirilmişti. Biraz önce okuduğumuz sözlerde Davut Peygamber'in Yahuda'nın ihaneti ve onun görevini başka birinin üstlenmesi konusuyula ilgili yazılarını Zebur'dan aldığımız alıntılardan görmüştük.

İsa öğrencilerinin öğretişlerinin, üzerine inanlıların kurulacağı sağlam bir temel görevi göreceğini bildirmişti. Nitekim Tanrı Kutsal İncil'in Vahiy kitabında, imanlıların son günlerdeki durumunu görkemli bir kente benzeterek şöyle demiştir:

"Kenti çevreleyen surların on iki temeli vardı. Bunların üzerinde Kuzu'nun (İsa'nın) on iki elçisinin adları yazılıydı." İşte elçi dediğimiz Resuller Tanrı'nın ezeli tasarısına göre Kutsal Ruh'un kılavuzluğuyla İsa ile ilgili iyi haberi, yani İncil'i kaleme aldılar. İncil ilk yazıldığında Kutsal Ruh'un esiniyle nasıl yazılmışsa, hiç değişmeden günümüze kadar da aynen korunagelmıştır. Her ne kadar İblis bu gerçeği yalanlamaya çalışsa da, Tanrı'nın bu değişmez gerçeği asla örtülemeyecektir. İncil'i okuyan kişi, İsa ile ilgili bütün gerçekleri oradan öğrenebilir. Bugün 27 bölümden oluşan Kutsal İncil kitabı, Tanrı'nın Kendisini insanlara aracılığıyla açıkladığı İsa Mesih'le ilgili bilgilerin en güvenilir kayıtlarını içerir.

İsa göğe alınmazdan kısa bir zaman önce şöyle demişti:

"Baba'nın vermiş olduğu ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. şöyle ki Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz."

Bu sözlerin o günlerdeki inanlılar topluluğunu oluşturan yüz yirmi kişi üzerinde nasıl gerçekleştiğini biraz önce okuduk. Tanrı'nın bütün girişimlerinde olduğu gibi bu olay da yüzlerce yıl öncesinden peygamberlerce bildirilmişti. Bu nedenle Resul Petrus konuşmasının başında, "Tanrı'nın önceden belirlemiş amacı ve önbilgisi uyarınca..." demekle, bu önbildirileri şu iki açıdan değerlendiriyordu.

1- Davut Peygamber açısından, İsa 'nın ölümü ve dirilişiyle ilgili önbildiriler,

2- Yoel Peygamber açısından, İsa Mesih'in adına iman edip günahlarının bağışını elde eden ve Kutsal Ruh'un armağanını alan imanlılarla ilgili önbildiriler,

Peygamberler İsa'nın ölümü ve dirilişi aracılığıyla günahların bağışını yüzlerce yıl öncesinden nasıl bildirdilerse, Kutsal Ruh'un inanlılar üzerine gelişini de, İ.ö. 7. yüzyıldan itibaren, başta Yeremya Peygamber olmak üzere Hezekiel, Yoel ve Yahya

Peygamber önemle bildirmişlerdir. Bu açıdan, Tanrı bu olayların kesinliğini son derece belirgin bir şekilde vurgulamış bulunmaktadır.

Buradan anlaşılmaktadır ki, İsa izleyicisi olmak herhangi bir dinin kurallarını bırakıp başka bir dinin kurallarını kabul etmek değildir. Nitekim Yahudiler kendi dinlerini bırakıp Hıristiyanlık adı altında başka bir din kabul etmeye çağrılmadılar. Biz de sizi, yerine getirmeye çalıştığınız din kurallarını bırakıp Hıristiyan kurallarını yerine getirmeye çağırıyoruz. İsa'nın bir izleyicisi olmak, milliyetçilik ile de ilgili değildir. İsa'ya iman eden bir Türk türklüğünü hiçbir zaman kaybetmez. Bir inancı benimsemek ile belirli bir millete ait olmak ayrı şeylerdir. Bu gerçeği vatandaşlarımız sık sık karıştırmaktadır. İsa Mesih'e iman eden bir Türk'ün artık bir Türk olamayacağını ve Türkiye'de yaşayamayacağını söyleyenleri çok duydum. Böyle düşünceler bütünüyle sevgisizlikten ve cahillikten kaynaklanır. Bunun gerisinde ayrıca büyük bir gurur ve önyargı da bulunmaktadır. Bir Türk Hıristiyan da olabilir, putperest te olabilir. TÜRKLÜK = MÜSLÜMANLIK düşüncesi kesinlikle yanlıştır.

İsa'nın bir izleyicisi olmak, diri Tanrı'yla kurulan yeni, kişisel, koparılmaz, ruhsal ve gerçek bir ilişkidir. Bu ruhsal ilişki, dinin her kuralının ötesinde bir ilişkidir. Bu ilişki, Tanrı'nın mühürü olan Kutsal Ruh'la kesinleştirilmiştir.

"Hıristiyan ya da kilise derken aklınıza ilkin ne geliyor? Biraz önce sıralamıştım! Papazlar, Engizisyon mahkemeleri, manastırlar, rahibeler, haçlı seferleri, gösterişli büyük kilise binaları, binbir çeşit heykel ve resimler, v.s v.s. Bununla birlikte aklımıza korku altında, yanılğı içinde yaşayan, bir takım efsanelere kapılmış, gösterişli ve karmaşık ayinler uygulayan batıl inançlı kişiler geliyor. Hıristiyan öğretişlerinin dinsel konseylerde uydurulduğu öğretisini ülkemizdeki kaynak kitaplardan az mı okuduk? İsa'nın tövbe çağrısının tahrif edilmiş, annesi Hz. Meryem'in bir Tanrıça durumuna getirilmiş ve sıradan imanlıların birer aziz diye yüceltilmiş olduklarını düşünmüyor muyuz?

Sayıdığım bu eleştiriler haksız birer eleştiri değildir ve de İsa'nın gerçek mesajıyla ve İncil'in öğretişleriyle kesinlikle uyum içerisinde değildir. İncil'in dışındaki bu tür şeyler kurtuluş müjdesinden yoksundur. Bu şeylerde Tanrı'nın İsa Mesih'te hazırlayıp sunduğu sonsuz kurtuluş armağanını göremezsiniz. Kalıplaşmış Hıristiyan geleneklerinin bir çoğu Tanrı'nın insanlara göstermek istediği sevginin çok ötesinde ve tamamen apayrı bir görünüme bürünmüş üzücü görünümlerdir. Biz bunlara "İsmen Hıristiyan ya da sözde Hıristiyan" deriz. Bu sahte Hıristiyanlar sadece İsa'nın gerçek öğretişlerini reddetmekle kalmamışlar, ama gerçek Mesih imanlılarına akla gelmedik işkence ve baskılar yaparak birçoklarını öldürmüşlerdir. Bunlar sevgiden yoksun olarak sevgiye düşmandırlar.

İlkel zamanlardan bu yana yayılagelen putperestlik inançları Tanrı'nın tek bir Tanrı olduğu gerçeğini nasıl geçersiz kılamadıysa, Hıristiyanlıktaki bu olumsuz gelişmeler de ne kadar acıklı ve berbat olurlarsa olsunlar, Kutsal İncil'in, İsa'nın ve Tanrı'nın açıkladığı gerçekleri değiştiremezler. Tam tersine İncil'in sevgi müjdesinin insanın doğal yapısına ne denli karışit olduğunu görürüz. Ayrıca hem İsa hem de öğrencileri, gerçeği seven

insanları uyararak bu tür sapıklıkların gelecekte ortaya çıkarak birçoklarını saptıracaklarını önceden söylemişlerdir.

Tanrı'nın yeryüzündeki dönemler konusunda belirlediği tasarılar, tam oluncaya kadar hiçbir değişikliğe uğramadan birer birer devam edecektir. Tanrı, İsa'nın göğe gidip tekrar gelişi arasında geçen bu dönemde insanların tövbe ederek İsa ile ilgili kurtuluş müjdesine iman etmelerini saptamıştır. İsa'dan sonra Hıristiyan adı altında birçokları İncil'in öz mesajından ayrılarak her ne kadar İsa'yı lekeleyici işler yaptılarsa da, Tanrı'nın Kutsal Ruh'uyla dolarak Tanrı'yı yücelten, O'nun sevgi ve kurtuluş haberini gittikleri her yere duyuran imanlı kimseler sürekli çıkmıştır. Bu kimseler kendilerini İsa'nın eşsiz sevgisine bırakarak çevrelerine Tanrı'nın kutsallığı, merhameti ve gücünü yansıtmışlardır. Bu inanlı kimseler son derece alçakgönüllü bir yaşam sürdürerek İsa'nın izinden yürümüşlerdir.

İsa bizi öğrencisi olmaya çağırıyor, bir Hıristiyan olmaya değil. çünkü her Hıristiyan öğrenci değildir! Samimi olalım: Yeryüzünde İsa'dan başka günahsız, kusursuz, sevecen, fedakâr ve örnek alınmaya yaraşır başka bir mükemmel insan gösterilebilir mi? Bazıları İslam peygamberinin en günahsız ve en mükemmel insan olduğunu söylüyorlar. Oysa İslam kaynakları böyle bir inancı desteklememektedir. Kur'an'da Muhammed ile ilgili şu iki ayetten haberiniz var mı? Bu ayetleri Kur'an'dan bulmayı size bırakıyoruz. Biz sadece Sure ve ayet numaralarını vereceğiz. Konuyla ilgili görüşlerinizi bize bildirebilirsiniz:

1- Muhammet Suresi ayet 19; 2- Fetih Suresi ayet 1,2

Gerçeklere tarafsız bir şekilde yaklaşan herhangi bir insan, Kutsal Yazılar'daki derinlikleri açığa kavuşturan, insanların temel ihtiyaçlarına gerçek ve kesin çareler getiren ve Tanrı'yı anlayabileceğimiz bir şekilde anlatabilen İsa'dan başka hiç kimsenin yeryüzünde daha yaşamadığını kabul edecektir. çünkü Tanrı'nın çağlar süren tasarısı, doruğa İsa Mesih denen Kişi'de erişmiştir! Tanrı insan soyu için yapacağı en büyük kurtuluş atılımını İsa Mesih'te yapmıştır. Bu açıdan İsa diğer kimselerle kesinlikle kıyaslanamaz! O, kendi kategorisinde tamamen rakipsizdir!

Evet, İsa inanlısı olmak yalnız İsa'ya ve Tanrı'ya ait olmak demektir. Bu nedenle bir meshebe, bir derneğe, bir tarikate üye olmaya çağırılmıyoruz. İsa, izleyicilerinin hiçbir zaman bir mezhep oluşturmalarını istememiştir. çünkü mezhepler dinsel birer örgütler ve yeryüzüne aittirler. Oysa Kutsal Ruh kurtuluş müjdesine inanan kimseleri Tanrı'ya getirerek O'nunla birleştirdi. O zaman inanlıları yöneten Tanrı'nın Kendisi olur. Bu daha iyi değil midir? Yüce Tanrı kararlarını Kutsal Kitap ve inanlıların yüreklerinde yaşattığı Kutsal Ruh aracılığıyla bildirir, onları güçlendirir, eğitir, teselli eder ya da gerekli durumlarda disiplin altına alır. Böylece O inanlıların göksel Babası olur.

İşte bu nedenledir ki gerçek Mesih inanlıları yersel bir kuruluş oluşturmaya gereksinim duymazlar. Kendilerine uygun yerlerde, genellikle evlerde, sevgi bağıyla bir araya gelerek gerçek bir dayanışma ve yardımlaşma oluştururlar. Politikayla ilgilenmezlerse de, sosyal adaletin uygulanmasında gözetmenlik ederler. Bu uğurda hem kendilerini

hem de mallarını feda etmekten kaçınmazlar. Gerek kendilerinin, gerekse başkalarının ihtiyaçları için Tanrı'ya sürekli dua ederler. Tanrı'nın o eşsiz sevgi ve merhametini hayatlarında tecrübe ederler. Kendilerinin buna lâıyk olmadıklarını bildiklerinden, bu inayeti ve sevgisi için Tanrı'ya durmadan şükrederler.

İşte Tanrı Sözü İsa'ya iman eden bir kimsenin Kutsal Ruh aracılığıyla ne gibi bir iman hayatı yaşayacağını böyle göstermektedir.

İnsan doğal olarak ve mantığına dayanarak günahlarından arınmak için dinsel işleri yerine getirmeye, yani iyilik ve sevap işlerine sarılır. Oysa Tanrı inanan kimseyi, isteğini yerine getirebilmesi için günahın yarattığı suçluluktan arındırmaktadır. Böylece günahından özgür olan inanlı artık Tanrı'yı hoşnut etme gücüne de kavuşmuştur.

Aynı yol üzerinde, ama farklı yönlerde yürüyen iki adam düşünelim. Birisi Tanrı'ya ulaşabilmek için kendini dinsel işlere vermiş ve çabalayıp durmakta; ötekisi ise İsa'nın haç üzerinde döktüğü kana iman etmekle günahlarından kurtulmuş ve Tanrı'ya kavuşmuş durumdadır. Tanrı'ya kavuştuğu için, O'nun kutsal isteğini yerine getirebilmek gücüne de sahip olmaktadır.

Evet sevgili arkadaş, İsa'ya iman etmek, bir Mesih inanlısı olmak, Tanrı'ya ve O'nun duyurduğu habere iman etmekle birlikte şu şeyleri yapmaktan geçer:

1- İsa'nın öğretilerini ve İncil'i kaleme alan resullerin tanıklıklarını okumak ve bunalara iman ve itaat etmek,

2- Sadece İsa aracılığıyla sağlanan tam ve sonsuz aflığı istemek,

3- İncil'i her şeyde yetkili tek kaynak olarak kabul etmek.

Bunları yerine getiren kişi Tanrı'nın İsa'da hazırlayıp sunduğu kurtuluşun sevincini her gün yeni baştan yaşayacak, İsa'yı daha yakından tanımak isteyecek ve bütün bereket ve iyilikleri için Tanrı'ya teşekkür edecektir. Mesih inanlısı bunları mecburiyetle değil, ama büyük bir istek ve zevkle yapacaktır! Mesih inanlıları kendilerini her zaman, "Elçilerin öğretilerine, beraberliğe (müşarekete), ekmek bölmeye ve duaya" adarlar. Birbirlerini desteklerler, sık sık bir arada bulunarak kurtuluş müjdesini çevrelerine duyururlar.

Görüleceği gibi İsa'nın ve İncil'in öz çağrısı farklı bir din düzenine, değişik ayinlere, başka bir mezhebe geçme çağrısından çok, tüm yürekte İsa'ya dönme ve O'na bağlanma çağrısıdır. İsa hem sizi hem de bütün insanları kendisine iman etmeye, öğretilerini dinlemeye ve gücünü görmeye çağırıyor. Tam şu anda, siz bu satırları okurken O bu çağrısına devam ediyor. Sizi günahlarınızın getirdiği suçluluktan, sonsuz ölüm ve cehennem yargısından kurtarmak ve size sonsuz yaşam armağanını vermek istiyor. O'nun uzattığı bu güzel armağanı, armağanların en güzelini geri çevirmeyin.

İsa şöyle dedi: "İşte kapıda duruyor ve çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa ben içeriye (yüreğe) gireceğim..."

İsa yüreğinizin kapısında durmuş alıyor. İsa'yı yüreğinize almak istiyorsanız, size şuna benzer bir dua öneririz:

"Ya Rab İsa, ben günahlı ve kayıbım. Kendi kendimi kurtaracak gücüm yok. Benim için yeryüzüne gelip benim çekmem gereken cezayı ha üzerinde ölmekle üzerine aldığıın için Sana şükrederim. Hayatıma gir ve Rabbim ve Kurtarıcım ol. Amin."

Bu duayı bütün yürekle onaylayarak söylemişseniz, İsa vermiş olduğu vaade göre hayatınıza girmiştir!

Lütfen anketi doldurup bize gönderin!

YOKLAMA: DİNİN ÖTESİNDE 5 (mi)

(Sizce doğru olan cevapları işaretleyiniz.)

1- İncili kayda geçirmeleri için İsa'nın elçilerini kim görevlendirmiştir?

- A. din adamları
- B. Roma imparatoru
- C. Tanrı'nın Kutsal Ruh'u

2- İsa'nın ölüp dirileceğini İsa'dan önceki peygamberler önceden bildirmiş midir?

- A. evet
- B. hayır

3- İsa'nın göğe alınmasıyla başlayan ruhsal çağ ne zamana kadar devam edecek?

- A. üçüncü dünya savaşına kadar
- B. İsa'nın yeryüzüne ikinci gelişine kadar
- C. sonsuza kadar

4- İsa'ya iman ederek Tanrı'yla barışan inanlıya ruhsal yaşam gücü olarak ne verilir?

- A. yetenekli ve becerikli bir vaiz
- B. güçlü bir inanlılar topluluğu
- C. Tanrı'nın Kutsal Ruh'u

5- Kutsal Ruh'un inanlılar üzerine dökülüşünü İsa'dan önceki hangi peygamberler bildirmişlerdi?

- A. Nuh, İbrahim, Eyub, Zekerya
- B. Musa, Davut, Süleyman, Yunus
- C. Yeremya, Hezekiel, Yoel, Yahya

6- Biraz önce mektubumun sonunda yazdığımız örnek duayı İsa'nın adında bütün yüreğinizle söylediniz mi? Tanrı'dan günahlarınızı bağışlamasını istediniz mi?

- A. evet
- B. hayır

7- İsa'daki bu eşsiz kurtuluş konusunda daha ayrıntılı bilgi edinmek ve bu konularda bizimle görüşmek istiyorsanız, görüşmek istediğiniz yeri ya da telefonunuz varsa telefon numaranızı bize bildiriniz.